

1 Petru - Comentarii W. McDonald

Preaiubitul pescar se prezintă pe sine ca fiind Petru, apostol al lui Isus Cristos, ce promise de la Domnul Isus împuternicirea de a se număra printre cei doisprezece de la început, chemat să vestească un mesaj slăvit, cu o extraordinară putere transformatoare. Răspunzând apelului care i s-a lansat, când a fost bătut pe umăr, ca să spunem așa, Petru a devenit pescar de oameni.

Toți credincioșii sunt chemați să reprezinte interesele lui Cristos pe pământ. Toți trebuie să fim misionari, fie în țara noastră, fie în străinătate. Acesta este scopul central al vieții noastre de urmași ai lui Isus, toate celelalte fiind subordonate acestui țel unic.

Scrisoarea este adresată pelerinilor sau străinilor împrăștiați prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia. Cine erau acești exilați?

Faptul că Petru recurge la termenul „împrăștierea” (dispersiunea) ne predisune să credem că erau credincioși evrei, pentru că Iacov folosește același termen cu privire la cele douăsprezece triburi ale Israelului (Iacov 1:1). Tot așa termenul folosit la Ioan 7:35 îi desemnează pe evreii care erau împrăștiați printre Neamuri.

Dar este foarte probabil că Petru se adresează credincioșilor ne-evrei, care, în urma persecuțiilor, fuseseră împrăștiați printre națiunile din jur. Procedând astfel, el ia o mulțime de nume care fuseseră aplicate anterior poporului pământesc al lui Dumnezeu și le aplică noii societăți a lui Dumnezeu, biserica. Astfel el îi numește aleșii (1:2), o generație aleasă, o preoție regală, o națiune sfântă, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui (2:9). Mai există încă trei indicii potrivit cărora Petru se adresează credincioșilor ne-evrei: el amintește felul deșert de viațuire pe care l-au moștenit ei de la strămoșii lor (1:14,18). Apoi îi descrie ca pe unii care odinioară nu formau un popor (2:10) și în fine la 4:3 spune că în trecut trăiseră ca Neamuri. Prin urmare, există dovezi solide potrivit cărora Diaspora sau Dispersiunea la care se referă Petru este de fapt biserica creștină, alcătuită, în mare parte, din cei ce erau ne-evrei sau Neamuri înainte de convertire. Dacă cineva va obiecta că Petru a fost prin excelență apostolul evreilor, vom răspunde că asta nu l-a împiedicat să vestească Evanghelia și Neamurilor. Negreșit, Pavel, apostolul Neamurilor, s-a ocupat și de evrei, cărora le-a vestit Evanghelia.

Receptorii scrisorii mai sunt desemnați și printr-o cvadruplă progresie pe calea mântuirii lor, care a implicat toate cele trei Persoane ale Sfintei Treimi.

Mai întâi, ei au fost aleși după cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl. Asta înseamnă că în veșnicia trecută, Dumnezeu i-a ales să fie ai Lui. Doctrina alegerii divine nu este întotdeauna populară, dar își are virtuțile sale, prin faptul că îi dă voie lui Dumnezeu să fie Dumnezeu. Tentativele de a o face mai pe placul oamenilor nu au avut alt efect decât acela de a diminua suveranitatea lui Dumnezeu. Orice dificultate în reconcilierea alegerii lui Dumnezeu cu responsabilitatea umană rezidă în mintea omului, nu în aceea a lui Dumnezeu. Biblia ne învață ambele doctrine, ceea ce înseamnă că trebuie să ni le însușim pe amândouă. Adevărul se află în ambele extreme, iar nu undeva între ele.

Ni se spune că alegerea pe care a făcut-o Dumnezeu a fost potrivit cu cunoștința dinainte a lui Dumnezeu. Unii înțeleg prin asta că Dumnezeu i-a ales pe cei despre care știa mai dinainte că se vor încrede în Mântuitorul. Alții afirmă că Dumnezeu știa foarte bine, că, lăsat de capul lui, păcătosul nu se va încrede în Mântuitorul și astfel, în preștiința Sa El i-a marcat pe unii să fie trofee ale harului Său. Dacă pe de o parte este adevărat că alegerea pe care a făcut-o Dumnezeu este învăluită într-o taină de nepătruns, de un lucru putem fi siguri: că nu este vorba de nici o nedreptate.

Al doilea pas din cadrul mântuirii este sfințirea Duhului. Acest aspect al sfințirii are loc înainte de convertire (există și alte forme de sfințire, care au loc mai târziu. Când o cineva se naște din nou, el devine sfințit în ce privește poziția sa, pentru că este „în Cristos” - Evrei 10:10,14. De-a lungul întregii sale vieți creștine el trebuie să trăiască însă și sfințenia practică, adică procesul prin care devine tot mai asemănător cu Cristos - 1Petru 1:15. În cer el va realiza sfințirea desăvârșită, pentru că acolo nu va mai păcătui niciodată - Coloseni 1:22. Vezi excursul despre Sfințire după explicația textului de la Evrei 2:11). Este slujba Duhului Sfânt prin care El îi pune pe oameni deoparte pentru Dumnezeu (vezi și 2Tesaloniceni 2:13). Este pasul care urmează logic alegerii de către Dumnezeu Tatăl. În eternitate Dumnezeu a știut dinainte și i-a ales pe oameni. În timp Duhul Sfânt operează pentru a face această alegere reală în viața persoanelor individuale în cauză.

Al treilea pas din procesul mântuirii sufletului este răspunsul dat de păcătos la lucrarea Duhului Sfânt, fiind descris prin termenul: ascultarea de Isus Cristos. Asta înseamnă ascultarea de Evanghelie prin pocăința cuiva de păcatele sale și primirea lui Cristos ca Mântuitor. Conceptul de evanghelie ca un lucru de care trebuie să ascultăm este destul de des întâlnit pe paginile Noului Testament. (vezi Romani 2:8;2Tesaloniceni 1:8).

În fine, avem stropirea cu sângele Lui. Nu trebuie să luăm acest lucru în sens absolut literal și să insistăm că pentru ca cineva să poată fi mântuit să fie în chip fizic stropit cu sângele lui Isus. Mai degrabă, aici lucrurile sunt redată la modul figurat. Ceea ce ni se spune este că de îndată ce ascultă cineva de evanghelie, primește toate beneficiile ce decurg din vărsarea sângelui lui Cristos la Calvar. Sângele Mântuitorului a fost vărsat odată pentru totdeauna cu aproape două mii de ani în urmă și nu va mai fi vărsat niciodată. Dar noi primim iertarea, răscumpărarea și toate celelalte binecuvântări nenumărate ce decurg din sângele lui Cristos de îndată ce credem în El.

După ce a parcurs cei patru pași din cadrul nașterii spirituale a cititorilor săi, Petru dorește acum ca harul și pacea să le fie înmulțite. Ei au cunoscut și experimentat deja harul lui Dumnezeu în mântuire, precum și pacea cu Dumnezeu, care rezultă din el. Dar noi mai avem nevoie și de har sau tărie, în viața creștină de zi cu zi, și de pace în mijlocul unei societăți turbulente. Or, tocmai asta le dorește apostolul aici ca ei să aibă din belșug. James Denney a spus că „harul este primul și ultimul cuvânt al Evangheliei; iar pacea - desăvârșita sănătate spirituală - este lucrarea isprăvită a harului.”

În versetele 3-12, Petru prezintă gloriile neasemuite ale mântuirii noastre. Pentru început, el ne îndeamnă să-L lăudăm pe Autorul mântuirii: Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Cristos. Titlul acesta ni-L prezintă pe Dumnezeu într-o relație dublă față de Domnul Isus. Numele: Dumnezeu... Domnul nostru Isus Cristos subliniază umanitatea Mântuitorului. Iar numele de Tată subliniază Dumnezeirea Fiului lui Dumnezeu.

Este prezentat numele integral al Fiului:

Domnul - Cel care are dreptul exclusiv de a domni în inima și în viața noastră.

Isus - Cel care îi mântuiește pe oameni de păcatele lor.

Cristos - Unul lui Dumnezeu, care a fost preamărit și înălțat până în locurile cele mai de sus ale cerului.

Prin îndurarea Sa cea mare am fost născuți noi din nou la o nădejde vie prin învierea lui Isus Cristos dintre cei morți. Dumnezeu este sursa acestei mântuirii. Nașterea din nou este natura ei. O nădejde vie este răsplata actuală a mântuirii.

Învierea lui Isus Cristos este baza neprihănită a mântuirii noastre, precum și temelia nădejzii vii. Ca păcătoși, noi nu aveam nici o nădejde dincolo de mormânt. Nu ne aștepta nimic decât o judecată sigură și o înfiorătoare pedeapsă. Ca membri ai primei creații, noi ne aflam sub sentința morții. Dar în lucrarea răscumpărătoare a lui Cristos, Dumnezeu a găsit temeiul neprihănit de pe baza căruia să-i poată salva pe păcătoșii nesfinți, fără ca dreptatea Sa să fie știrbită cu ceva. În felul acesta s-a făcut o îndreptățire deplină, îndeplinindu-se cerințele justiției și făcând posibilă acum revărsarea îndurării către cei care ascultă de evanghelie. În învierea lui Cristos, Dumnezeu Și-a manifestat deplina satisfacție față de lucrarea jertfitoare a Fiului Său. Învierea este „Aminul” pe care îl rostește Tatăl la strigătul înălțat de Domnul: „S-a sfârșit!” Tot așa, învierea este cheazăia faptului că toți cei care mor în Cristos vor fi înviați din morți. Aceasta este nădejdea noastră vie - speranța, expectativa că vom fi duși acasă în cer, ca să rămânem în prezența lui Cristos și să fim ca El pe veci. F. B. Meyer definește nădejdea vie: „veriga de legătură a prezentului cu viitorul.”

Versetele 4 și 5 descriu acest aspect viitor al mântuirii. Când ne naștem din nou, avem nădejdea sigură a unei moșteniri... în cer. În moștenirea aceasta sunt cuprinse toate lucrurile de care se va bucura credinciosul în cer, veșnicia întreagă și tot ce va fi pus la dispoziția sa prin Cristos (Psalmul 16:5). Moștenirea este nestricăcioasă și nepătată; e o moștenire care nu se veștejește.

Nestricăcioasă înseamnă că nu poate rugini, că nu se poate fisura; că nu poate putrezi. Este scutită de moarte.

Nepătată înseamnă că moștenirea în sine este în stare perfectă. Puritatea ei nu poate fi știrbită de vreo pierdere a luciului sau pată. Este scutită de păcat.

Care nu se poate veșteji înseamnă că nu poate suferi fluctuații ale valorii, slavei sau frumuseții ei. Este scutită de ravagiile timpului.

Moștenirile pământești sunt - în cel mai bun caz - nesigure. Uneori valoarea proprietăților imobiliare scade vertiginos, datorită unor condiții existente pe piață. Alteori testamentele sunt contestate cu succes de părți care nici nu figurează în ele. Iar alteori oamenii sunt văduviți de moștenirea ce li se cuvine datorită unor subterfugii de ordin juridic. Dar această moștenire divină nu este supună la nici una din schimbările inerente ale timpului iar titlul de proprietate al credinciosului asupra ei nu poate fi atacat, el fiind păstrat în seiful cu valorile de preț ale cerului.

Nu numai că moștenirea este păstrată pentru creștini, dar ei înșiși sunt păstrați sau păziți pentru a putea intra în posesia ei. În viața aceasta se poate ca un moștenitor să moară înainte de a se împărți moștenirea. Dar același har care conservă moștenirea cerească ne conservă și pe noi ca moștenitori care ne vom bucura de ea. Cei care au fost aleși din veșnicie sunt mântuiți acum în timp și păziți pentru veșnicia viitoare. Credinciosul în Cristos este asigurat pe vecie, la adăpost etern.

Dar siguranța veșnică are două aspecte: unul divin și altul omenesc. Noi suntem păziți de puterea lui Dumnezeu - acesta e aspectul divin, dar asta se realizează prin credință - acesta fiind aspectul uman. Asta nu înseamnă că cineva este mântuit numai în măsura în care își exercită credința. Acolo unde este credință adevărată, va fi și stăruință, statornicie. Credința mântuitoare întotdeauna este însoțită de aspectul permanenței, al continuității.

Copilul lui Dumnezeu este păzit de puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de pe urmă. Asta se referă la mântuirea la timpul viitor. S-a arătat adesea că mântuirea se prezintă în trei timpuri:

(1) Un creștin a fost mântuit de pedeapsa păcatului în momentul în care s-a încrezut în Mântuitorul (Efeseni 2:8).

(2) El este mântuit zilnic de puterea păcatului, în măsura în care îi dă prilejul Mântuitorului să-și trăiască viața prin el (Romani 5:10) și

(3) el va fi mântuit de prezența păcatului când va avea loc Răpirea (Evrei 9:28). Trupul lui va fi schimbat și proslăvit, fiind pe veci eliberat de păcat, boală și moarte. Această mântuire la timpul viitor cuprinde și acel timp când sfinții vor reveni pe pământ cu Cristos, demonstrându-se clar că sunt copiii lui Dumnezeu (1 Ioan 3:2).

Din pricina acestei nădejdi a răscumpărării trupului și a slăvitei moșteniri, credincioșii se bucură mult chiar în mijlocul încercărilor. Creștinii cărora li se adresează Petru sufereau persecuții din pricina mărturiei lor pentru Cristos. Petru le amintește de unul din minunatele paradoxuri ale creștinismului: bucuria de care au parte creștinii chiar în mijlocul întristării. Pe de o parte, ei se pot bucura de perspectiva unei moșteniri păstrate în siguranță pentru niște oameni păstrați în siguranță. Pe de altă parte, ei pot găsi bucurie în cunoștința faptului că diversele încercări de care au parte nu durează decât puțină vreme, pe când slava de care vor avea parte va fi veșnică (vezi 2 Corinteni 4:17). Comentând pe marginea prezenței bucuriei chiar în mijlocul întristărilor cauzate de numeroase încercări, J. H. Jowett scrie: „Niciodată nu m-am așteptat să găsesc o fântână în mijlocul unui pustiu atât de nepromițător.”

Sfinții care suferă sunt mângâiați, știind că suferințele lor nu sunt fără noimă sau fără rod. Suferințele celor nemântuiți sunt doar o anticipare palidă a durerilor iadului, pe care le vor suferi o veșnicie întreagă. Dar nu așa stau lucrurile cu creștinul. Unul din multele scopuri benefice pentru care sunt îngăduite suferințele în viața copilului lui Dumnezeu este acela de a pune la încercare autenticitatea credinței sale. Petru contrastează credința cu aurul. Dintre toate substanțele cunoscute de om, aurul este unul din cele mai nepieritoare, putând fi supus la temperaturi foarte ridicate și rămânând aproape indestructibil. Dar adevărul este că aurul pierie în urma folosinței, presiunilor și focului.

Adevărata credință este indestructibilă. Credinciosul poate trece prin probe și încercări foarte severe, dar în loc ca acestea să-i distrugă credința, ele devin substanțele nutritive cu care se hrănește credința lui.

Nu cred că greșim dacă afirmăm că Iov a suferit într-o singură zi pierderi mai mari decât oricare alt om din istoria lumii, și totuși el a putut să spună: „Chiar dacă mă va ucide, eu mă voi încrede în El” (Iov 13:15).

Cei trei tineri din cuptorul babilonean au fost literalmente încercați prin foc. Focul a dovedit autenticitatea credinței lor, arzând, în același timp, frânghiile cu care erau legați și liberându-i (Daniel 3:12-30). Iar în timpul încercării lor de foc, ei au avut parte de compania Unuia „ca Fiul lui Dumnezeu.”

Autenticitatea credinței se poate demonstra numai prin foc. Când condițiile din viață sunt prielnice, este ușor să fii creștin. Dar când mărturisirea lui Cristos aduce persecuții și suferințe, cei lipsiți de profunzime se pierd în mulțime. O religie care nu te costă nimic nu are nici o valoare. Credința care refuză să plătească prețul este falsă. Este exact tipul de credință bazată doar pe vorbe, pe care Iacov o condamnă.

Credința autentică va rodi în laudă, cinste și slavă atunci când Isus Cristos va fi revelat. Asta înseamnă că Dumnezeu va răsplăti fiecare caz în care credința noastră a rezistat la probă. El îi va lauda pe cei care se bucură atunci când sunt înconjurați de necazuri. El le va da cinste și slavă credincioșilor încercați prin suferințe și testări, care au acceptat strâmtorările lor ca pe un vot de încredere din partea Lui.

Lucrul acesta va transpare atunci când Isus Cristos va reveni pe pământ ca să domnească de pe poziția de Rege al regilor și Domn al domnilor, când se va dovedi că toți cei pe care lumea i-a respins sunt fiii lui Dumnezeu. În urma unei comparații a versetelor pertinente din Scriptură reiese că la Scaunul de judecată al lui Cristos, în cer, îndată după ce a avut loc Răpirea, se vor împărți răsplățile. Dar manifestarea publică a acestor răsplăți va avea loc la a Doua Venire a lui Cristos.

Petru discută acum savurarea actuală a mântuirii - adică Cristos, luat prin credință. Deși nu l-am văzut niciodată cu ochii noștri fizici, noi îl iubim (majoritatea manuscriselor grecești conțin varianta: „cunoscut” (eidotes), în loc de „văzut” (idontes). Sensul final este însă cam același, adică faptul că ei nu au făcut cunoștință în persoană cu Isus pe pământ). Deși nu-l vedem acum, credem în El. Așa intrăm în acea stare de binecuvântare de care îi amintește El lui Toma: „Binecuvântați sunt cei ce nu au văzut și totuși au crezut” (Ioan 20:29). William Lincoln scrie pe această temă:

„Oamenii discută mult despre dragoste, dar adevăratul test al dragostei față de Dumnezeu și Cristos constă în faptul că atunci când trece printr-o încercare, credinciosul spune: „Pentru nimic n-aș pierde bunăvoința și zâmbetul lui Dumnezeu. Prin urmare, prefer să sufăr, decât să-l întristez față.”

Iubirea se mulțumește cu o coajă de pâine, dar însoțită de zâmbetul lui Dumnezeu, mai degrabă decât cu o poziție privilegiată și popularitatea lumii, dar lipsit de zâmbetul lui Dumnezeu. De aceste puneri la probă trebuie să aibă parte toți copiii adevărați ai lui Dumnezeu; ei cern astfel grâul de pleavă. În urma încercării focului, aurul iese limpezit de orice zgură.

Crezând în El, noi ne bucurăm cu o bucurie inexprimabilă și plină de slavă. A fi uniți cu el prin credință înseamnă a avea contact neîntrerupt și etern cu izvorul oricărei bucurii curate. Bucuria creștinului nu depinde de împrejurările pământești, ci de Cristosul înviat și preamărit, la dreapta lui Dumnezeu. Ar fi tot atât de imposibil să-i răpești unui sfânt bucuria cum ar fi să-l smulgi pe Cristos de la locul Său de glorie, căci aceste două entități sunt inseparabile.

În continuare Petru se ocupă de rezultatul credinței asupra prezentului: mântuirea sufletului. Mântuirea trupului încă nu a avut loc; ea e în viitor și va avea loc atunci când Cristos va veni să-și ia sfinții: Dar de îndată ce ne punem încrederea în Cristos prin credință, primim mântuirea sufletelor noastre. Cuvântul de aici se referă la partea nematerială a omului, la persoana sa luată aparte de trupul său. Este sufletul separat de trup atunci când intervine moartea. În pasajul acesta este inclus și duhul, prin care avem conștiința despre Dumnezeu. Sufletul e mântuit la nașterea din nou.

Această mântuire a fost tema multor profeții din Vechiul Testament. Purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu din Vechiul Testament au profețit despre favoarea nemeritată pe care aveam s-o primim noi. Dar ei nu au înțeles pe deplin lucrurile despre care au scris (vezi Daniel 12:8).

Se pare că ei nu au înțeles:

(1) Identitatea Persoanei care avea să apară ca Mesia.

(2) Vremea apariției Sale. Ei au fost inspirați de Duhul lui Dumnezeu să prezică suferințele lui Mesia și gloriile care aveau să urmeze. Dar ei nu au înțeles că aceste două evenimente aveau să fie separate între ele de cel puțin 1900 de ani. Așa cum s-a arătat de multe ori, ei vedeau două piscuri muntoase:

(a) Calvarul, unde a suferit Isus, și

(b) Muntele-Măslinilor, pe care Se va întoarce El în slavă. Dar ei nu au văzut valea care se află între acestea, adică actuala eră a harului, în care ne găsim noi, cei ce vedem ambele evenimente - unul trecut, altul aflat încă în viitor, cu o perspectivă mult mai clară decât a lor.

Lor le-a descoperit Duhul lui Dumnezeu că slujeau niște generații ce nu se născuseră încă. E adevărat că cuvintele profeților aveau sens pentru cei din generația lor, dar profeții erau conștienți că înțelesul deplin al cuvintelor rostite de ei nu s-a epuizat deplin în evenimentele din vremea lor.

Dar acest lucru ridică, desigur, o întrebare: Nu au fost oare profeții din Vechiul Testament familiarizați cu adevărul despre îndreptățirea prin credință? Ce anume nu au înțeles ei cu privire la mântuirea noastră? În ce sens ne-au slujit ei pe noi, mai degrabă decât pe ei înșiși? William Lincoln spune: Plinătatea harului lui Dumnezeu nu putea să se arate înainte de venirea lui Cristos. Dumnezeu a putut să-i mântuiască și i-a mântuit de fapt pe păcătoși și înainte, ducându-i acasă în cer, cum s-a întâmplat în cazul lui Enoh, dar unirea cu Cristos și tot ceea ce

presupune această unire nu puteau fi trăite decât după moartea și învierea lui Cristos. O, ce multă desfătare îi produce lui Dumnezeu să-L copleșească cu onoare pe Fiul Său!

Lucrurile ce erau acoperite cu un văl pentru profeți sunt acum explicitate. Duhul Sfânt S-a coborât din cer la Rusalii, îmbrăcându-i pe apostoli cu puterea de a predica vestea bună conform căreia Isus din Nazaret este Mesia Cel prezis, că El a murit pentru păcatele oamenilor și că a fost îngropat, înviind a treia zi. Ei au vestit că mântuirea se dă acum în dar, fără plată, prin credința în Cristos. Ei au proclamat că scopul lui Dumnezeu în actuala eră este de a aduna din rândul națiunilor un popor pentru numele Său și că Domnul Isus Se va întoarce pe pământ într-o zi, pentru a prelua sceptrul guvernării universale.

Imensul privilegiu de care se bucură credincioșii din veacul acesta se vede nu numai din faptul că ei înțeleg limpede ceea ce era învăluit pentru profeți, ci și din faptul că îngerii doresc să privească aceste adevăruri ale mântuirii. Îngerii ocupă un loc proeminent, atât în Noul Testament, cât și în Vechiul. Ei sunt menționați în legătură cu nașterea lui Cristos, ispitirea Sa, agonia Sa în Ghetimani și învierea Sa. Dar după câte știm noi, nu există răscumpărare pentru îngerii care au căzut. Cristos nu a venit ca să intervină în favoarea îngerilor, ci în aceea a urmașilor lui Avraam (Evrei 2:16). Biserica este o lecție practică pentru îngeri, înfățișând înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu (Efeseni 3:10). Dar nu lor li s-a dat să cunoască bucuria pe care o aduce mântuirea.

Aici intervine o schimbare de registru. Până aici Petru s-a ocupat de gloriile mântuirii noastre. Începând din acest punct, el se lansează într-o serie de îndemnuri bazate pe cele de mai sus. Jowett spune: „Actualul apel se bazează pe evanghelia introductivă. Impulsul spiritual este creat prin dinamismul faptelor superlative. Intensitatea datoriei se naște în inima Evangheliei.”

Mai întâi, Petru îi îndeamnă pe sfinți să aibă coapsele minții încinse - expresie cât se poate de interesantă. În țările din răsărit, oamenii obișnuiau să poarte haine lungi, în gen de robă. Când voiau să meargă repede sau să nu fie împiedicați în mersul lor, își încingeau mijlocul cu o curea (vezi Exod 12:11). În felul acesta își încingeau coapsele. Dar ce vrea să spună Petru aici prin expresia: „a avea coapsele minții încinse”? Pășind în mijlocul unei lumi ostile, credincioșii trebuiau să aibă grijă să se ferească de panică și de elemente care ar putea să le distragă atenția. În vremuri de prigoană, există întotdeauna tendința de a ne pierde concentrația, de a intra în confuzie. O minte încinsă este una care rămâne tare, focalizată, calmă și gata de acțiune. Ea este ne-îngreunată de teama de om sau de persecuții.

Această stare de solidaritate mentală este încurajată și prin cuvintele: fiți treji din versetul 13. Adică nu cedați isteriei, ci dați dovadă de stăpânire de sine. Duhul treaz este echilibrat și stabil.

În continuare sfinții sunt îndemnați să aibă privirile minții lor îndreptate spre viitor, să fie optimiști: puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la descoperirea lui Isus Cristos. Siguranța Revenirii lui Cristos ne este prezentată ca motivație menită să ne ajute să îndurăm când trecem prin toate furtunile și necazurile vieții. Descoperirea lui Isus Cristos este înțeleasă în general ca o referire la revenirea Sa pe pământ, când El va fi descoperit în slavă. Dar mai poate să se refere și la Răpire, când Cristos va veni să-și ia sfinții.

În versetele 14-16 subiectul este mintea ascultătoare. Copiii ascultători nu trebuie să se complacă în păcatele care îi caracterizau în fostul lor fel de trai. Acum, după ce au devenit creștini, ei trebuie să-și modeleze viața după Cel al Cărui nume îl poartă. Dacă se poartă după tiparul lumii acesteia care nu-L cunoaște pe Dumnezeu, atunci ei își tăgăduiesc caracterul ceresc. Ei trebuie să renunțe la lucrurile pe care le făceau în zilele când trăiau în necunoștință, întrucât acum au fost luminați de Duhul Sfânt.

Poftele de altă dată înseamnă păcatele în care se complăceau pe când nu-L cunoșteau pe Dumnezeu.

În loc să imite lumea rea, cu moda, obiceiurile și datinile ei, viața noastră trebuie să reproducă caracterul sfânt al Aceluia care ne-a chemat. A fi evlavios înseamnă a fi ca Dumnezeu. Dumnezeu este sfânt în toate căile Sale. Dacă dorim să fim ca El, trebuie să fim sfinți în tot ce facem și în tot ce spunem. În viața aceasta nu vom fi la fel de sfinți ca El, dar trebuie să fim sfinți pentru că El este sfânt.

Petru se întoarce la Vechiul Testament, pentru a dovedi că Dumnezeu așteaptă de la copiii Lui să fie ca El. În Levitic 11:44 Domnul a spus: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.” Creștinii primesc puterea de a trăi o viață sfântă prin Duhul Sfânt care locuiește în ei. Sfinții din Vechiul Testament nu aveau parte de acest ajutor și de această binecuvântare. Dar întrucât noi suntem cu mult mai privilegiați, avem și o răspundere cu atât mai mare. Versetul din Levitic citat de Petru capătă o nouă profunzime, sporindu-și înțelesul în Noul Testament. Este exact diferența dintre formal și vital. Sfințenia era în Vechiul Testament idealul lui Dumnezeu. Dar, prin venirea Duhului adevărului, ea a căpătat o nouă calitate, concretă, de zi cu zi.

Nu numai că suntem îndemnați la sfințenie, ci și la o minte plină de reverență, adică plină de o teamă cucernică, respectuoasă, de o profundă apreciere față de ceea ce este Dumnezeu. Înseamnă în special a ne da seama că Cel căruia ne adresăm cu cuvântul Tată este același care îi judecă pe copiii Lui cu imparțialitate, după faptele lor. Pe măsură ce ne dăm seama de dimensiunea cunoștinței Sale și acuratețea judecății Sale, trebuie să ajungem să trăim tot mai mult cu frica de a nu face ceva care să nu-L fie pe plac. Tatăl judecă pe ai Săi în viața de acum. Judecata păcătoșilor El l-a încredințat-o Domnului Isus (Ioan 5:22).

Lincoln scrie: „El observă, notează totul, să vadă dacă scopurile sunt integre, dacă hotărârea minții este luată în deplină cunoștință de cauză și dacă inima este pătrunsă de adevărata dorință de a-l fi plăcuți Lui.”

Noi trebuie să petrecem timpul șederii noastre pe pământ cu frică. Creștinii nu sunt acasă la ei pe acest pământ. Noi trăim într-o țară străină, exilați din patria noastră cerească. De aceea, nu ar trebui să prindem rădăcini aici, nu ar trebui să ne „așezăm”, de parcă aici ar fi locuința noastră permanentă. Tot așa, nu trebuie să imităm comportamentul locuitorilor acestui pământ. Ci întotdeauna trebuie să ne aducem aminte care este destinul nostru ceresc, ne-uitând nici o clipă că suntem cetățeni ai cerului.

Înainte de convertirea lor, credincioșii nu se deosebeau de restul lumii. Vorbirea și umblarea lor erau deșarte, ușurate, asemenea celor din jurul lor. Zilele acelea dinainte de convertire sunt descrise prin cuvintele: felul deșert de viețuire pe care l-ați moștenit de la părinții voștri. Dar creștinii au fost răscumparați din acea existență deșartă printr-o extraordinară tranzacție. Ei au fost răscumparați din sclavia conformării la chipul lumii acesteia prin achitarea unui extraordinar de mare preț de răscumpărare. Oare prin argint sau aur au fost răscumparați

victimele răpirii (vezi Exod 30:15)?

Nu, ci prin sângele scump al lui Cristos - asemenea sângelui unui miel desăvârșit, fără cusur. Cristos este un miel fără cusur și fără pată, adică El este absolut perfect, în lăuntru și în exteriorul Său. Dacă un credincios este ispitit vreodată să se întoarcă la plăcerile și distracțiile lumești, să adopte modalități și tipare lumești, să devină ca lumea în căile ei false, atunci e bine să-și aducă aminte că Cristos Și-a vărsat sângele pentru a-l izbăvi de acel fel de a trăi. A reveni în lume înseamnă a traversa din nou acea mare prăpastie peste care Cristos a aruncat o punte, cu un preț atât de mare. Dar, și mai mult, acest gest ar echivala cu un act de ne-loyalitate față de Mântuitorul.

„Trebuie să stăm și să cumpănim bine lucrurile, pornind de la mărșia jertfei, în comparație cu enormitatea păcatului. Iar după aceea trebuie să ne hotărâm, odată pentru totdeauna, să terminăm definitiv cu tot ce ține de lucrurile care L-au costat pe Fiul lui Dumnezeu însăși viața Sa.”

Lucrarea lui Cristos pentru noi nu a fost rezultatul unui gând târziu din partea lui Dumnezeu. Răscumpărătorul a fost destinat să moară pentru noi înainte de crearea lumii. Dar la sfârșitul vremurilor, adică la sfârșitul dispensației legii, El S-a arătat din cer ca să ne scape de vechiul nostru fel de viață. Lincoln comentează:

„În aceste vremuri din urmă - istoria morală a lumii s-a încheiat la crucea lui Cristos. S-a manifestat pe deplin și a ajuns la capătul său înaintea lui Dumnezeu.”

Petru adaugă aceste considerații pentru a imprima și mai profund în noi importanța de a o rupe definitiv cu acest vechi sistem al lumii, din care Cristos a murit ca să ne smulgă. Suntem în lume, dar nu suntem din lumea aceasta. Nu trebuie să ne izolăm de oamenii ne-regenerați, ci mai degrabă trebuie să le vestim evanghelia. Totuși în relațiile și tranzacțiile noastre cu ei niciodată nu trebuie să luăm parte la păcatele lor, după cum nu trebuie să le aprobăm. Trebuie să demonstrăm prin viața noastră că suntem copii ai lui Dumnezeu. În momentul în care devenim una cu lumea, mărturia noastră s-a șubrezit. Cei din lume nu mai au nici un stimul de a fi convertiți dacă nu vor putea sesiza o deosebire în viața noastră - o deosebire calitativă.

Suntem datori să ne arătăm loialitatea față de Domnul Isus și prin faptul că prin El am ajuns să credem în Dumnezeu. El este Cel care ne-a dezvăluit inima Tatălui. După cum se exprimă W. T. P. Wolston: „nu prin creație, nici prin providență, după cum nu prin lege Îl cunoaște cineva pe Dumnezeu, ci prin Cristos.” Tatăl Și-a exprimat deplina satisfacție față de lucrarea răscumpărătoare a lui Cristos prin faptul că L-a înviat din morți și L-a onorat cu locul de cea mai înaltă glorie în cer. Rezultatul tuturor acestora este faptul că credința și nădejdea noastră sunt în Dumnezeu. În El, nu în actualul sistem rău al lumii, trăim, ne deplasăm și avem noi ființa.

Acum apostolul Petru își îndeamnă cititorii să aibă o mintă pătrunsă de iubire (1:22-2:3).

Mai întâi, el descrie nașterea din nou, scoțând în evidență că una din transformările pe care le aduce ea este iubirea de frați (1:22a).

Apoi el imprimă în cititori obligativitatea de a iubi (1:22b).

Din nou el revine la nașterea din nou, în special la sămânța din care a încolțit această viață nouă - cuvântul lui Dumnezeu (1:23-25).

Din nou el subliniază obligațiile ce le revin celor care au primit Cuvântul (2:1-3).

La 1:22a, Petru descrie mai întâi nașterea din nou: Deci, ca unii care prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele.... înțelegem, desigur, că Dumnezeu este Cel care ne curățește sufletele când suntem mântuiți; în sens strict, noi nu posedăm puterea de a ne curăți singuri. Dar în această exprimare figurată, se spune că aceia dintre noi care am trăit experiența curățirii am realizat această curățire atunci când am crezut.

Mijlocul utilizat în procesul curățirii este ascultarea de adevăr. Este a doua oară că Petru descrie credința mântuitoare ca un act de ascultare (vezi 1:2). La Romani, Pavel folosește de două ori sintagma „ascultarea credinței.” În gândirea noastră nu trebuie să separăm credința de ascultare. Adevărata credință este o credință ascultătoare. Or, acest lucru se poate realiza numai prin Duhul (textul critic nu conține cuvintele: „prin Duhul”).

Unul din țelurile nașterii din nou este dragostea de frați neprefăcută. În sens foarte real, noi suntem mântuiți pentru ca să-i iubim pe toți frații și surorile noastre de credință. Prin această dragoste noi știm că am trecut din moarte la viață (1 Ioan 3:14) și prin aceasta, lumea știe că suntem ucenicii Domnului Isus (Ioan 13:35).

Prin urmare este cât se poate de logic să ni se adreseze în continuare îndemnul: Iubiți-vă cu căldură unii pe alții, dintr-o inimă curată. Este unul din multele cazuri din Noul Testament în care o propoziție declarativă devine baza unei imperative. Iată declarația: Întrucât v-ați curățit sufletele... într-o dragoste sinceră de frați... după care urmează porunca: iubiți-vă unii pe alții dintr-o inimă curată. Partea pozițională devine baza părții practice. Dragostea noastră trebuie să fie caldă, izvorâtă dintr-o inimă integră, cu toată tăria, sinceritatea, în curăție și neconținut.

Îndemnul de a ne iubi unii pe alții este un sfat deosebit de nimerit pentru cei ce trec prin prigoane, deoarece se știe că „în condiții de restriște, până și cele mai mici dezacorduri capătă proporții gigantice.”

Din nou Petru îi readuce pe cititori înapoi la nașterea din nou, de data aceasta la sămânța acelei nașteri: cuvântul lui Dumnezeu. Îndemnul de la 2:1-3 se vor baza pe acest adevăr.

Nașterea din nou nu este efectuată prin sămânța putrezicioasă, adică nu este produsă în același mod ca nașterea fizică. Viața umană ia ființă prin intermediul seminței care trebuie să se supună legilor putrezirii și morții. Viața fizică rezultantă are aceeași calitate ca sămânța din care a izvorât: este de natură vremelnică.

Nașterea din nou este realizată prin cuvântul lui Dumnezeu. Pe măsură ce oamenii aud ori citesc Biblia, ei sunt muștrați de păcatele lor, și fiind apoi convingiți că Cristos este singurul Mântuitor suficient, fiind convertiți la Dumnezeu. Nimeni nu poate fi mântuit fără ca, în vreun fel

oarecare, nepieritorul Cuvânt al lui Dumnezeu să nu fi fost instrumentul acelei mântuirii. Samuel Ridout comentează, în The Numerical Bible („Biblia numerică”): „...cele trei lucruri „nepieritoare” (incoruptibile, neputrezicioase) pe care le avem în acest prim capitol sunt: „o moștenire nepieritoare” (versetul 4); „o răscumpărare nepieritoare” (versetele 18,19) și „nepieritorul cuvânt prin care suntem născuți (din nou) (versetul 23). Astfel avem o natură care este nepătată, în ton cu o moștenire nepătată de care ne bucurăm, pe baza răscumpărării ce nu-și poate pierde niciodată valoarea. Ce minunat este să vedem cum peste toate a fost pusă amprenta perfecțiunii eterne, la toate acestea adăugându-se corolarul atât de nimerit și „nepieritor” al unui duh blând și liniștit.

Cuvântul este viu și rămâne în veac. Chiar dacă cerul și pământul ar trece, el, cuvântul, nu va trece niciodată, fiind stabilit pe veci în cer. Iar viața pe care o produce este, de asemenea, eternă. Cei care sunt născuți din nou prin cuvânt sunt îmbrăcați cu caracterul veșnic al cuvântului.

În nașterea omenească, sămânța care produce un copil conține, în germene, toate trăsăturile copilului. De sămânță depinde ce va fi copilul acela în viață. Pentru scopurile urmărite de discuția noastră actuală, ne vom mărgini la observația că după cum sămânța este pieritoare, tot așa este și viața umană izvorâtă din ea.

Caracterul tranzitoriu al naturii umane este subliniat prin citatul din Isaia 40:6,7. Viața umană are aceeași natură pieritoare ca a ierbiilor. Frumusețea fizică nu dăinuie mai mult decât florile de pe câmp. Iarba se usucă, florile se veștejesc și mor.

În contrast cu toate acestea, Cuvântul Domnului rămâne în veac (Isaia 40:8). Prin urmare, viața nouă a credinciosului este la fel de nepieritoare. Acest cuvânt nepieritor este mesajul evangheliei ce a fost predicat cititorilor lui Petru, care a generat nașterea lor din nou. A fost izvorul vieții lor veșnice.

Întrucât sunt părtași ai vieții divine, credincioșii trebuie să se dezbrace odată pentru totdeauna de următoarele fapte:

Răutatea (malițiozitatea) - adăpostirea în cugetul nostru a unor gânduri rele cu privire la o persoană. Răutatea stârnește antagonismul, creând animozități, pică și resentimente și făcându-l pe cel ce e cuprins de această malițiozitate să facă planuri de răzbunare, de vătămare a persoanei față de care are această malițiozitate, dorindu-i să i se întâmple o nenorocire. Lui George Washington Carver i s-a refuzat admiterea la o universitate din pricina faptului că era negru. După ani și ani (când între timp el și-a dobândit o mare faimă), Carver a fost rugat să precizeze numele acelei universități, la care el a răspuns: „Nu are importanță”, refuzând să nominalizeze acea universitate și dovedind că nu avea nici un sentiment de malițiozitate la adresa ei.

Înșelăciunea (viclenia) - orice formă de necinste sau șiretlic (și cât de mare este spectrul formelor pe care le îmbracă acest păcat!). Înșelăciunea îl face pe cineva să înșele la plata impozitelor, să copieze la examene, să mintă cu privire la adevărata sa vârstă, să mituiască autoritățile și să încheie tranzacții dubioase în afaceri.

Prefăcătorie - nesinceritatea, ipocrizia, falsitatea. Ipocrit este cel care se pretinde a fi altceva decât este în realitate. Cel care se preface că are o căsătorie fericită, când, de fapt, în familia lui este un neîncetat front de luptă. El se preface că este spiritual duminică, dar este firesc și carnal ca o un țap în zilele de săptămână. El se preface că este interesat de soarta altora, dar la baza adevăratelor sale motive stă interesul propriu, egoismul.

Invidia - gelozia fără perdea. E. W. Vine o definește ca un sentiment de neplăcere, de insatisfacție manifestat de cineva când observă sau aude despre avantajele sau propășirea altora. Invidia a fost aceea care i-a determinat pe mai marii preoților să-L dea pe Isus pe în mâna lui Pilat, pentru a fi omorât (Matei 27:18). Invidia continuă să facă victime și în vremea noastră. Unele femei pot avea priviri ucigătoare în ochii lor când își privesc suratele ce au case mai frumoase, grădini mai îngrijite, haine mai elegante sau talente culinare superioare. Sau un bărbat va lauda autoturismul nou al unui semen sau iahtul său, pe când în cugetul său va spune: „Las că am să-i arăt eu! Voi dobândi lucruri și mai grozave decât ale lui.”

Vorbirea de rău (defăimarea) - vorbirea pe la spate, bârfele malițioase, acuzațiile și afirmațiile înveninate la adresa altora. Defăimarea este încercarea de a ne prezenta pe noi înșine într-o postură mai curată, prin azvârlirea cu noroi asupra altora. Ea poate îmbrăca forme dintre cele mai rafinate: „Da, este o persoană admirabilă, dar, vedeți, are această mare slăbiciune”, după care este înfipt cuțitul în spatele acelei persoane. Sau păcatul acesta poate îmbrăca o formă religioasă: „Vreau să aduc la cunoștință acest lucru doar la adresa adunării voastre, da știți că...”, după care urmează asasinarea caracterului persoanei bârfite.

Toate aceste păcate sunt încălcări ale poruncii de bază de a ne iubi semenii ca pe noi înșine. Nici nu e de mirare că Petru ne spune cât se poate de apăsător să ne lepădăm de toate aceste păcate.

O a doua obligație care decurge din faptul că suntem născuți din nou este aceea de a avea o sete nestinsă după laptele spiritual curat al cuvântului. Păcatele menționate în versetul precedent îngrădesc creșterea spirituală. În schimb, cuvântul sănătos al lui Dumnezeu ne face să ne dezvoltăm pe plan duhovnicesc.

Sintagma: ca niște prunci născuți de curând nu înseamnă neapărat că cititorii lui Petru erau credincioși de curând întorși la Dumnezeu. S-ar putea ca ei să fi fost credincioși de câțiva ani buni. Dar fie că erau tineri în credință, fie că erau mai înaintați, ei trebuiau să înseteze după cuvântul lui Dumnezeu cum însetează pruncii după lapte. Ne putem forma o idee despre setea unui bebeluș sănătos după modul nerăbdător, agresiv și hotărât în care suge.

Prin laptele curat al cuvântului un credincios crește din punct de vedere duhovnicesc (în notele de subsol din ediția NKJV, conțin varianta: „grow up to salvation” - să crească (să ajungă) la mântuire”. Dar această variantă ar putea pune sub semnul îndoielii siguranța mântuirii). Țelul final spre care trebuie să tindă orice dezvoltare spirituală în viața aceasta este acela de a deveni tot mai potriviți chipului Domnului nostru Isus Cristos.

Dacă într-adevăr ați gustat că Domnul este bun. Ce stimulent extraordinar pentru a înseta după laptele spiritual! Conjuncția dacă nu exprimă aici îndoiala, întrucât noi deja am gustat și am văzut că Domnul este bun (Psalmul 34:8). Jertfa Sa pentru noi a fost un act de nespusă bunătate și îndurare (Tit 3:4). Dar tot ce am gustat până acum din bunătatea Lui ar trebui să ne trezească apetitul de a dori să ne hrănim și mai mult din El. Gustul dulce al apropierii de El trebuie să ne facă să ne îngrozim doar la gândul că am mai putea să ne îndepărtăm vreodată de El!

Acum Petru trece de la îndemnuri la examinarea privilegiilor de care se bucura credinciosul în noua casă (biserica) în noua preoție.

În noua ordine, Cristos este central, prin urmare, noi venim la El. Întrucât discuția lui Petru are în vedere imaginea unei clădiri și a unor materiale de construcție, nu suntem surprinși să-L vedem pe Domnul prezentat figurat ca o piatră. Mai întâi, El este piatra vie - nu o piatră moartă sau lipsită de viață, ci Unul care trăiește în puterea unei vieți fără de sfârșit (Evrei 7:16).

Oricât de incredibil ni s-ar părea, El este respins de oameni. În planurile lor stupide, egoiste și amatoresc pe care le întocmesc cu privire la viața lor, oamenii miopi nu au loc pentru Creatorul și Răscumpărătorul. După cum nu s-a găsit loc pentru El la hanul din Betleem, tot așa nu se găsește loc pentru El în planul vieții lor!

Dar nu opinia omului este aceea care contează. Înaintea lui Dumnezeu, Domnul Isus este ales și scump. El este ales nu doar ca piatra potrivită, ci și indispensabilă. Iar valoarea Lui în fața lui Dumnezeu este inestimabilă; El este incalculabil de scump.

Dacă vrem să fim folosiți în programul de construcție al lui Dumnezeu, trebuie să venim la Cristos. Singura noastră calitate de materiale adecvate de construcție decurge din identificarea noastră cu El. Suntem importanți doar în măsura în care contribuim la slava Lui.

Casa spirituală este alcătuită din toți credincioșii în Cristos, fiind, prin urmare, totuna cu biserica. Biserica are acest element comun cu templul din Vechiul Testament prin faptul că este locuința lui Dumnezeu pe pământ (1Împărați 6:11-13;Efeseni 2:22). Dar se arată și contrastul dintre biserică și templu - care era o clădire fizică, tangibilă, construită din materiale frumoase, dar lipsite de viață și pieritoare. Biserica este în schimb o structură clădită din pietre vii.

Acum asistăm la o schimbare de metaforă de la casa spirituală la preoția sfântă, care funcționează în legătură cu casa. Credincioșii nu sunt doar cărămizi vii în această casă ci și preoți sfinți. Sub legea mozaică, preoția era limitată la seminția lui Levi și la familia lui Aaron. Dar și celor ce erau preoți li se interzicea să se apropie de prezența lui Dumnezeu. Numai marele preot putea să facă acest lucru și doar o singură zi din an (Yom Kippur, Ziua Ispășirii), urmând o procedură strict prescrisă de Domnul pentru acest eveniment.

În noua dispensație, toți credincioșii sunt preoți, având acces instantaneu la Sala Tronului universului, la orice oră din zi și noapte. Funcția lor este de a aduce jertfe duhovnicești (spre deosebire de jertfele alcătuite din animale, păsări sau ofrande cerealiere din cadrul legii mozaice). Jertfele spirituale ale preoților Noului Testament sunt:

1. Prezentarea trupului ca o jertfă vie, sfântă și acceptabilă înaintea lui Dumnezeu. Acesta este un act de închinare spirituală (Romani 12:1).
2. Jertfa de laudă. „Adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui" (Evrei 13:-15).
3. Jertfa faptelor bune. „Să nu dați uitării facerea de bine" Această jertfă este plăcută lui Dumnezeu (Evrei 13:16).
4. Jertfa bunurilor noastre sau finanțele noastre. „Să nu uitați dărnicia." Și această jertfă este plăcută Domnului (Evrei 13:16).
5. Jertfa slujirii. Pavel descrie slujba sa față de Neamuri drept o ofrandă preoțească (Romani 15:16).

Aceste jertfe sunt plăcute lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Numai prin Isus Cristos, mijlocitorul nostru, ne putem apropia de Dumnezeu, de la bun început, și numai El poate face ca ofrandele noastre să fie acceptabile înaintea lui Dumnezeu. Tot ce facem noi - închinarea noastră, slujirea noastră - poartă semnul nedesăvârșirii, al întinării produse de păcat. Dar înainte de a ajunge la Tatăl, tot ceea ce facem noi trece prin Domnul Isus. El îndepărtează orice păcat și astfel, când ajunge la Dumnezeu Tatăl, este cu totul vrednic de primit.

Marele preot din Vechiul Testament purta o plăcuță de aur pe turbanul său, cu inscripția: SFINȚENIA DOMNULUI (Exod 28:36). Ea viza orice păcat care putea fi implicat în ofrandele aduse de oameni (Exod 28:38). Prin urmare, Marele Preot al nostru poartă o mîtră în folosul nostru, care vizează orice greșeală omenească pe care am putea-o comite în jertfele aduse de noi.

Preoția tuturor credincioșilor este un adevăr care trebuie înțeles, crezut și savurat cu toată bucuria de toți creștinii. În același timp, nu avem voie să comitem abuzuri cu privire la acest adevăr. Deși toți credincioșii sunt preoți, nu fiecare preot are dreptul de a predica sau de a-i învăța pe alții în adunare. Există anumite mijloace de control de care trebuie să ținem seama.

1. Femeilor li se interzice să-i învețe pe bărbați sau să aibă autoritate asupra lor; ele trebuie să tacă (1Timotei 2:12).
2. Bărbații care vorbesc trebuie să facă acest lucru în calitate de oracole ale lui Dumnezeu (1Petru 4:11). Asta înseamnă că ei trebuie să aibă asigurarea distinctă asupra faptului că vorbesc cuvintele pe care dorește Dumnezeu să le rostească ei cu acel prilej.
3. Toți credincioșii posedă un anumit dar, după cum orice mădular din trupul uman are o anumită funcție (Romani 12:6;1Corinteni 12:7). Dar nu toate darurile presupun vorbirea în public. Nu toți au darurile speciale de slujire ca evangheliști, păstori sau învățători (Efeseni 4:11).
4. Un tânăr trebuie să reaprindă darul lui Dumnezeu care este în el (2Timotei 1:6). Dacă darul acela presupune predicarea, învățătura sau altă formă de vorbire în public, atunci trebuie să i se dea prilejul de a-și exercita darul respectiv în adunare.
5. Vedem cum funcționează preoția credincioșilor în situația de la 1Corinteni 14:26: „Atunci ce este de făcut, fraților? Când vă adunați laolaltă, fiecare dintre voi are un psalm, are o învățătură, are o descoperire, are un cuvânt în limbă, are o interpretare: toate să se facă spre

zidire (edificare)”

În același capitol găsim o sumedenie de mijloace de control, care limitează exercitarea în public a darurilor într-o adunare, cu scopul de a se asigura ordinea și edificarea. Preoția universală a creștinilor nu trebuie folosită cu scopul de a justifica abuzurile în adunarea focală.

Având în continuare imaginea unei clădiri în minte, Petru revine la Cristos, piatra, și în special la Cristos ca piatra unghiulară. Citând din Isaia 28:16, el arată că rolul lui Cristos de piatră unghiulară a fost prezis în Scriptură. El arată că Dumnezeu a hotărât ca Cristos să aibă această poziție unică, în sensul că El este o piatră aleasă și scumpă, fiind cu totul vrednic de încredere. Nici o persoană care se încrede în El nu va fi dezamăgită.

Cuvântul tradus prin piatră unghiulară (greaca biblică: lithon (piatră) akro (vârf) goniaion (din/de colț), de unde: piatră din capul unghiului sau cheia de boltă) din acest fragment poate fi înțeles în cel puțin trei feluri, fiecare aplicându-se cu temei și forță egale la Domnul Isus.

1. În arhitectura contemporană piatra unghiulară se așează la baza unui unghi (colț), unde leagă două ziduri între ele, simbolizând temelia pe care se reazămă întreaga clădire. Cristos este piatră unghiulară, singura temelie autentică (1Corinteni 3:10,11), Cel care i-a unit pe iudeii credincioși cu Neamurile credincioase (ca două ziduri într-o singură clădire), făcând din cele două elemente un singur om nou (Efeseni 2:13,14).

2. Unii învățați sunt de părere că această piatră este cheia de boltă a unui arc. Este piatră care completează arcul, susținând întreaga clădire, asigurându-i coeziunea. Desigur, Domnul nostru întrunește toate calitățile acestei descrieri. El este piatră cea mai elevată din cadrul arcului. Fără El clădirea nu ar avea tărie sau coeziune.

3. O a treia interpretare este că piatră descrisă ar fi piatră din vârful unei piramide, ocupând locul cel mai elevat din cadrul construcției. Este singura piatră cu conformație unică din cadrul construcției, care îi imprimă întregii piramide forma ei. Este piatră care se așează la urmă de tot. Tot așa și Cristos este Piatra din vârful bisericii, Piatra cu adevărat unică. Biserica își derivă caracterul de la El. Când va veni El, clădirea va fi terminată.

El este o piatră aleasă și scumpă. El este ales în sensul că Dumnezeu L-a ales să ocupe locul de onoare supremă; El este scump pentru că nu mai este nici unul ca El.

Cine crede în El cu nici un chip nu va fi dat de rușine. Pasajul original din Isaia, din care sunt citate aceste cuvinte, sună astfel: „cine crede nu va acționa pripit.” Faceți o joncțiune între aceste două serii de cuvinte și veți obține minunata promisiune că cei care Îl au pe Cristos ca piatră unghiulară vor fi scutiți de experiențe umiltoare, frustrante și de frenezia pripei.

În versetele precedente Domnul Isus a fost prezentat ca piatră vie, piatră respinsă, piatră scumpă și piatră unghiulară. Acum, fără să folosească același cuvânt, Petru pare să-L înfățișeze ca o piatră de încercare. O piatră de încercare are darul de a arăta dacă anumite minerale, prin frecarea cu această piatră, sunt autentice sau false. Așa, de pildă, piatră de încercare poate arăta dacă o pepită este într-adevăr o bucată de aur, sau doar aurul prostului.

Când oamenii intră în contact cu Mântuitorul, li se arată ce sunt în realitate. În atitudinea lor față de El ei se descoperă pe ei înșiși. Pentru credincioșii adevărați, El este scump; necredincioșii îl resping. Credinciosul își poate forma o mică idee despre cât de scump e El încercând să-și imagineze cum ar fi viața fără El. Toate plăcerile lumești nu sunt nici măcar o clipă „vrednice de a fi puse alături de viața plină de Cristos”. El se deosebește „din zece mii” și „toată ființa Lui este plină de farmec” (Cântarea Cântărilor 5:10,16).

Dar care e situația celor care sunt neascultători sau care nu cred? (textul critic conține varianta „cei care nu cred” în loc de „cei care sunt neascultători”, dar întrucât „a crede evanghelia” se mai numește și „a asculta de evanghelie”, sensul este cam același) Scriitorul Psalmului 118a prezis că această piatră scumpă avea să fie respinsă de constructori, dar ulterior avea să devină piatră din capul unghiului.

A circulat intens o legendă în legătură cu clădirea templului lui Solomon, care ilustrează perfect această profeție. Pietrele pentru templu au fost pregătite dinainte la o carieră din apropiere, fiind aduse pe șantier pe măsură ce era nevoie de ele. Într-o zi, lucrătorii de la carieră au expediat o piatră cu o conformație și proporții unice. Zidarii nu i-au găsit nici un loc în cadrul clădirii, drept care au prăvălit-o peste coama dealului, unde, cu timpul, a ajuns să fie năpădită de mușchi și buruieni. Când templul era pe terminate, zidarii au solicitat o piatră cu anumite dimensiuni. Dar pietrarii de la carieră au răspuns: „V-am trimis piatră aceea de multă vreme.” Apoi, în urma unei căutări atente, piatră respinsă a fost găsită și așezată la locul convenit în cadrul templului.

Aplicația este evidentă. Domnul Isus S-a prezentat națiunii Israel cu ocazia Primei Sale Veniri. Poporul, dar mai ales dregătorii, nu au avut loc pentru El în structura lor. L-au respins și L-au dat să fie răstignit. Dar Dumnezeu L-a înviat din morți și L-a așezat la dreapta Sa în cer. Când Cel Respins va reveni pe pământ, El va veni ca Rege ale regilor și Domn al domnilor. Atunci El va fi manifestat în public ca piatră din capul unghiului.

Tabloul se schimbă din nou, de la imaginea lui Cristos ca piatră de încercare și piatră din capul unghiului la Cristos piatră de poticnire. Isaia a prezis că pentru cei care nu cred, El va deveni o piatră care îi va face pe oameni să se poticnească și o stâncă ce-i va face să cadă (Isaia 8:14,15).

Această profeție s-a împlinit literalmente în istoria națiunii Israel. Când a venit Mesia al lor, evreii au fost ofensați de originea Sa și modul Său simplu de viață. Ei ar fi preferat un demagog politic și un personaj militar cu mână de fier. În pofida celor mai convingătoare dovezi, ei au refuzat să-L accepte ca Mesia cel făgăduit.

Dar asta nu se aplică numai la Israel. Pentru oricine nu vrea să creadă în Isus El devine o piatră de poticnire și o stâncă de cădere, care îl face să se poticnească și să cadă. Oamenii ori l se închină Lui, cu pocăință și credință, ajungând să fie mântuiți, ori se poticnesc de El, ajungând în iad. „Ceea ce putea constitui mântuirea lor devine cauza mai profundei lor condamnări.” Nu poate exista neutralitate; El trebuie să fie ori Mântuitorul, ori Judecătorul.

Ei se împiedică, fiind neascultători de Cuvânt. De ce se împiedică? Nu datorită unor dificultăți cinstite de ordin intelectual. Nu pentru că ar exista la Domnul Isus vreun lucru care să facă imposibilă credința în El. Ei se împiedică pentru că în mod deliberat sunt neascultători față de Cuvânt. Problema rezidă în voința omului. Motivul pentru care oamenii nu sunt mântuiți este că nu vor să fie mântuiți (Ioan 5:40).

Ultima parte a versetului 8, la aceasta au fost rânduiți, pare să lase să se înțeleagă că ei au fost destinați să nu asculte de Cuvânt. Să fie oare acesta înțelesul propoziției? Nicidecum, ci versetul acesta ne învață că toți cei care cu bună știință, cu premeditare, nu ascultă de Cuvânt, sunt destinați să se poticnească. Cuvintele (în engleză, n.tr.): la care au fost rânduiți se referă la textul anterior: Ei se împiedică, fiind neascultători de Cuvânt. Dumnezeu a decretat ca toți cei care refuză să se plece înaintea Domnului Isus se vor poticni. Dacă cineva se încăpățânează să rămână în necredință, atunci este rânduit să se poticnească. „Nedisponibilitatea de a asculta face din poticnire o concluzie de la sine înțeleasă”.

În continuare Petru se ocupă de privilegiile credincioșilor. Ei sunt o generație aleasă, o preoție regală, o națiune sfântă, poporul special al lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu făgăduise chiar aceste privilegii israeliților, dacă ei ar fi ascultat de El:

Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți ține legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu. Îmi veți fi o împărăție de preoți și un popor sfânt. (Exod 19:5,6a).

Datorită necredinței, Israel a pierdut realizarea făgăduinței lui Dumnezeu iar națiunea a ratat locul de popor ales al lui Dumnezeu. În vremea de acum, biserica ocupă locul favorizat pe care Israel l-a pierdut prin neascultare.

Credincioșii sunt astăzi națiunea aleasă de Dumnezeu înainte de întemeierea lumii ca să fie ai lui Cristos (Efeseni 1:4). Dar în loc să fie o rasă pământească, având o descendență comună și caracteristici fizice distincte, creștinii sunt un popor ceresc, cu o descendență divină și asemănări spirituale.

Credincioșii sunt, de asemenea, o preoție regală. Este a doua oară când se pomenește cuvântul preoție în acest capitol. În versetul 5, se spune că credincioșii sunt preoți sfinți, care aduc jertfe spirituale. Acum ni se spune că sunt preoți regali, ce vestesc excelențele lui Dumnezeu. Ca preoți sfinți ei intră în templul din cer prin credință și închinare. Ca preoți regali, ei ies în lume ca martori. Această deosebire din cadrul preoției este ilustrată prin întemnițarea lui Pavel și Sila la Filipi. Ca preoți sfinți, ei au cântat laude lui Dumnezeu la miezul nopții; ca preoți regali ei i-au predicat temnicherului evanghelia (Fapte 16:25,31).

Credincioșii sunt o națiune sfântă. Intenția lui Dumnezeu a fost ca Israel să fie o națiune care să se remarcă prin sfințenie. Dar israeliții s-au coborât la practicile păcătoase ale vecinilor păgâni. Și astfel Israel a fost dat la o parte, pentru o vreme, biserica fiind acum națiunea sfântă a lui Dumnezeu.

În fine, creștinii sunt un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat să fie al Lui. Ei îi aparțin Lui în mod unic, fiindu-i de o valoare specială.

Ultima parte a versetului 9 descrie responsabilitatea celor care sunt noua rasă a lui Dumnezeu, noua preoție, noua națiune și noul popor. Noi trebuie să vestim excelențele Aceluia care ne-a chemat din întuneric la minunata Sa lumină. Cândva orbecăiam prin întunericul păcatului și al rușinii. Dar, printr-o uluitoare izbăvire, am fost strămutați în împărăția scumpului Său Fiu. Pe cât de apăsător era întunericul, pe atât de strălucitoare și de limpede este acum lumina ce ne învăluie. O, cât de mult ar trebui să se înalțe strigătele noastre de laudă la adresa Celui care a făcut toate acestea pentru noi!

Petru încheie această secțiune printr-o trimitere la Osea. Folosindu-se de tragica viață de familie a acestui profet pentru a ne preda o lecție practică, Dumnezeu a rostit judecata asupra națiunii Israel. Datorită necredincioșiei israeliților față de El, Dumnezeu a spus că nu va mai avea milă de ei și că nu vor mai fi poporul Său (Osea 1:6,9). Dar darea la o parte a Israelului nu a fost definitivă, întrucât tot Domnul a făgăduit că într-o zi Israelul va fi refăcut:

„...Voi avea îndurare de ea, care nu căpătase îndurare; apoi le voi zice celor care nu erau poporul Meu: «Tu ești poporul Meu!» și ei vor zice: «Tu ești Dumnezeul meu! (Osea 2:23).

Unii din oamenii cărora le scria Petru făcuseră cândva parte din națiunea Israel. Acum ei erau membri ai bisericii. Prin credința în Cristos, ei deveniseră poporul lui Dumnezeu, în timp ce iudeii necredincioși erau lepădați în continuare.

Așadar Petru vede condiția iudeilor convertiți din vremea sa ca o împlinire parțială a textului de la Osea 2:23. În Cristos ei au devenit noul popor al lui Dumnezeu; în Cristos, ei au căpătat îndurare. Această mână de evrei mântuiți a beneficiat de binecuvântările promise Israelului prin Osea cu mult înainte ca Israelul să se bucure pe plan național de ele.

Nimeni nu trebuie să conchidă din acest pasaj de la Petru că, întrucât biserica este acum poporul lui Dumnezeu, El a terminat cu Israelul ca națiune. După cum nimeni nu trebuie să tragă concluzia că biserica este acum Israelul lui Dumnezeu sau că făgăduințele făcute Israelului se aplică acum bisericii. Israel și biserica sunt entități separate și distincte și o înțelegere a acestei distincții este una din cele mai importante chei pentru interpretarea cuvântului profetic al lui Dumnezeu.

Israel a fost poporul ales, pământesc, al lui Dumnezeu din vremea când a fost chemat Avraam până la venirea lui Mesia. Răzvrătirea și necredincioșia națiunii au atins punctul culminant când a fost răstignit Cristos pe cruce. Datorită acestui păcat care a pus capac la toate, Dumnezeu a dat la o parte, pentru o vreme, poporul Său ales, Israel. Israelii sunt și astăzi poporul Său, din vremuri străvechi, dar nu poporul Său ales. În veacul de acum, Dumnezeu are un nou popor - biserica. Această epocă a bisericii formează o paranteză în relațiile lui Dumnezeu cu Israelul. Când se va fi închis paranteza, adică atunci când biserica este răpită la cer, Dumnezeu își va relua relațiile Sale cu Israelul. Atunci o rămășiță credincioasă din națiunea Israel va deveni din nou poporul lui Dumnezeu.

Împlinirea definitivă a profeției lui Osea este încă în viitor. Ea va avea loc la a doua venire a lui Cristos. Națiunea care L-a respins pe Mesia, israeliții „își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Da, îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu și-L vor jeli amar, cum plânge cineva un întâi-născut” (Zaharia 12:10). Atunci, un Israel pocăit și credincios va căpăta îndurare și va deveni din nou poporul lui

Dumnezeu.

Ideea pe care o subliniază Petru în versetul 10 este că evreii credincioși de azi beneficiază de o împlinire anticipată a profeției lui Osea, pe când evreii necredincioși continuă să fie înstrăinați față de Dumnezeu, împlinirea deplină și definitivă a profeției va avea loc atunci când „Izbăvitorul va ieși din Sion” și „va îndepărta nelegiuirea de la Iacov”(Romani 11:26).

În mare parte, restul cărții 1Petru se ocupă de conduita care trebuie să-l caracterizeze pe creștin în diversele raporturi din viața sa. Petru le amintește credincioșilor că sunt străini și călători în această lume și că acest fapt trebuie să-și pună amprenta pe întreaga lor comportare. Ei sunt călători în sensul că trăiesc într-o țară străină, unde nu au drepturile de cetățeni. Ei sunt pelerini în sensul că sunt obligați să trăiască, pentru o vreme, într-un loc care nu este patria lor.

Imnuri de demult, cum este și cel din care vom cita câteva rânduri, ne amintesc că suntem pelerini pe acest pământ:

Chemați de sus și oameni cerești din naștere

(Care eram cândva doar cetățeni ai pământului),

Ca pelerini aici jos, suntem în căutarea patriei cerești,

A moștenirii noastre în veacurile ce vor veni.

Suntem doar străini aici; de aceea, nu tânjim

După o patrie pe pământ, care Ție, Doamne,

Nu ți-a dat decât un mormânt;

Crucea Ta a rupt legăturile ce ne țineau legați

de acest pământ,

Făcându-ne parte de-a Ta comoară,

în strălucite meleaguri cerești.

James C. Deck

Dar aceste sentimente au dispărut, în mare parte, din imnologia noastră actuală. Când biserica a ajuns să se simtă bine în lumea aceasta, ni se pare că ar fi un gest de fățarnicie să cânte despre experiența noastră în sferele cerești.

Când citim îndemnul de a ne feri de poftele cărnii, care se războiesc împotriva sufletului, gândul ne duce imediat la păcatele sexuale. Dar ele au o aplicație mult mai cuprinzătoare, referindu-se la orice dorință puternică ce este în dezacord cu voia lui Dumnezeu. Aici sunt incluse și consumul excesiv de mâncare și băutură, grija prea mare acordată trupului, prin perioade de somn foarte mari, îndârjirea de a aduna bunuri materiale sau alergarea după plăcerile lumești. Toate aceste lucruri poartă un război neconținut împotriva bunăstării noastre spirituale, împiedicând deplina noastră comuniune cu Dumnezeu și întârziind creșterea noastră duhovnicească.

Nu numai că trebuie să aplicăm disciplina în zonele din viața noastră în care am ajuns să ne complăcem, ci trebuie să avem o purtare onorabilă (o redare literală a textului ar conține cuvântul nobil sau frumos - kalos în greacă, din care provine cuvântul caligrafie, „scriere frumoasă”) în mijlocul Neamurilor, adică în lumea păgână. În vremea noastră avem datoria să nu ne conformăm viața după modelul lumii. Împotriva, trebuie să pășim în ritmul altui toboșar.

În mod aproape sigur nu vom putea evita criticile îndreptate împotriva noastră. În vremea când și-a redactat Petru scrisoarea aceasta, scrie Erdman:

„...creștinii erau defăimați, fiind considerați fără religie, datorită faptului că nu se închinau la zeii păgâni, și înapoiți mintal sau asceți, pentru că se abțineau de la viciile atât de răspândite în vremea lor. De asemenea, erau considerați neloiali guvernului, pentru că mărturiseau adeziunea și loialitatea lor față de un Rege ceresc.”

Asemenea critici nu pot fi evitate. Dar sub nici o formă credincioșii nu au voie să dea lumii motive întemeiate de a le aduce asemenea reproșuri. Toate defăimările îndreptate împotriva noastră trebuiesc infirmate prin pilda vie a unei trăiri pline de fapte bune. Atunci pârașii noștri vor fi obligați să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării.

O zi a cercetării este orice timp în care Domnul se apropie, fie în har, fie în judecată. Sintagma e folosită la Luca 19:41-44. Isus a plâns pentru Ierusalim pentru că Ierusalimul nu a cunoscut vremea cercetării sale, adică Ierusalimul nu și-a dat seama că Mesia venise deja, cu iubire și îndurare. În contextul de față sensul sintagmei ar putea fi următorul:

(1) Ziua în care harul lui Dumnezeu îi va cerceta pe critici, aceștia fiind mântuiți sau

(2) ziua judecății când cei nemântuiți vor sta înaintea lui Dumnezeu.

Saul din Tars ilustrează prima interpretare. El făcuse parte din tagma celor care l-au acuzat pe Ștefan, dar faptele bune săvârșite de Ștefan au triumfat asupra opoziției. Când Dumnezeu l-a cercetat pe Saul, având milă de el pe drumul spre Damasc, acest fariseu pocăit l-a slăvit pe Dumnezeu, urmând după aceea exemplul lui Ștefan, influențându-i pe alții prin strălucirea unei vieți pline de Cristos, după cum arată și

Jowett:

„O viață trăită frumos este aceea care-i determină pe oameni să-și înalțe gândurile spre Dumnezeu cel slăvit, aducându-i omagiu. Când privesc ei Divinul realizat în omenesc, sunt atrași și ei la părtășia cerească. Dar ei trebuie să atragă nu prin elocvența exprimării noastre, ci prin strălucirea purtării noastre. Prin înrăurirea harului unei trăiri nobile noi avem datoria de „a reduce la tăcere ignoranța oamenilor nepricepuți” și tăcerea aceea va fi pentru ei prima etapă din viața lor când ei vor începe să aspire spre consacrare.”

Potrivit celei de-a doua interpretări, gândul care se desprinde este că cei nemântuiți vor fi nevoiți să slăvească pe Dumnezeu în ziua judecării, căci nu se vor mai putea scuza, întrucât nu numai că au auzit evanghelia, ci au și văzut cu ochii lor viața trăită de rudele creștine, de prietenii și vecinii lor creștini. Atunci Dumnezeu va fi justificat prin purtarea neprihănită a copiilor Săi.

Următoarele cinci versete se ocupă de relația creștinului cu stăpânirea (cu autoritățile administrației de stat și locale). Cuvântul cheie este supuși. De fapt, porunca de a fi supuși apare de patru ori în această epistolă.

Cetățenii trebuie să se supună autorităților (2:13).

Sclavii trebuie să se supună stăpânilor lor (2:13).

Soțiile trebuie să se supună soților lor (3:1).

Credincioșii tineri trebuie să se supună bătrânilor (5:5).

Lyall spune:

„Răspunsul suprem pe care îl poate da creștinul la persecuțiile îndreptate împotriva sa, la adresa detractorilor și a criticilor este cel al unei vieți fără vină, al unei conduite ireproșabile și al unei atitudini de cetățean de nădejde. În special supunerea este o virtute eminentă cristianică.”

Autoritățile de pe pământ au fost instituite de Dumnezeu (Romani 13:1). Dregătorii sunt slujitorii lui Dumnezeu (Romani 13:4). Chiar dregătorii necredincioși sunt oamenii lui Dumnezeu, pe plan oficial. Chiar dacă sunt dictatori sau tirani, domnia lor este mai bună decât dacă n-ar exista nici o stăpânire. Absența totală a legilor și regulilor echivalează cu anarhie. Or, nici o societate nu poate dăinui în condiții de anarhie. Prin urmare, orice guvern este mai bun decât nici un guvern. Ordinea este preferabilă haosului. Credincioșii trebuie, să se supună oricărei instituții omenești pentru Domnul. Procedând așa, ei împlinesc voia Sa, făcând ceea ce-i este plăcut Lui. Aceste instrucțiuni se aplică la împărat sau la orice demnitar suprem. Chiar dacă se întâmplă ca palatul imperial să fie ocupat de Nero, îndemnul general de care trebuie să țină seama creștinii este de a-i fi supuși.

Porunca de a asculta se aplică și la oficialitățile din gradele subordonate ale ierarhiei, cum ar fi guvernatorii. Aceste autorități sunt autorizate de Dumnezeu să-i pedepsească pe infractori și să-i laude pe cei ce respectă legea. De fapt, autoritățile nu prea au timpul sau înclinația de a-i lăuda pe cei guvernați, dar asta nu afectează cu nimic responsabilitatea creștinului de a le fi supus! Istoricul Arnold Toynbee a observat că: „atâta timp cât păcatul originar rămâne element prezent în natura umană, Cezar nu va rămâne nicicând șomer.”

Desigur, există și excepții de la această regulă. Sunt situații în care ascultarea nu este indicată. Dacă autoritățile pământești îi ordonă unui credincios să acționeze contrar voii descoperite a lui Dumnezeu, atunci credinciosul are datoria să nu asculte de aceste autorități. În cazul acesta, el răspunde în fața unei autorități superioare, el trebuind să asculte mai mult de Dumnezeu, decât de oameni (Fapte 5:29). Dacă este supus unor pedepse pentru nesupunerea sa, trebuie să le îndure cu bărbăție. Sub nici o formă nu are voie să se răzvrătească sau să caute să răstoarne guvernul sau autoritatea respectivă.

Privită din punct de vedere strict legal, acțiunea de introducere clandestină a Bibliilor în țările cu regimuri totalitare este o încălcare a legii. Dar cei angajați în această acțiune se supun unei legi cu ascendent asupra oricărei legi omenești - respectiv poruncii de a merge în toată lumea, vestind evanghelia. Prin urmare, ei nu pot fi condamnați de pe temeuri biblice.

Să presupunem că guvernul îi ordonă unui creștin să se înroleze la armată. Este el obligat să se supună și să poarte arme? Dacă va considera că acest lucru este în directă contradicție cu cuvântul lui Dumnezeu, mai întâi va trebui să epuizeze toate opțiunile care-i stau la dispoziție de înrolare ca necombatant sau ca un „conscientious objector”. Dacă toate aceste opțiuni au fost explorate și găsite nevalabile, atunci va trebui să refuze ordinul de înrolare și să sufere consecințele.

Mulți creștini nu au scrupule de conștiință cu privire la participarea în cadrul forțelor militare. Este o chestiune în care fiecare trebuie să fie pe deplin convins în cugetul său, lăsându-le și altora dreptul de a nu fi de acord cu poziția adoptată de ei.

Întrebarea dacă un creștin trebuie să voteze sau să se angajeze în politică aparține altui plan. Guvernul nu cere aceste lucruri, deci nu se pune problema ascultării sau neascultării. Fiecare trebuie să acționeze în lumina principiilor de conduită și cetățenie găsite în Biblie. Și aici trebuie să acordăm libertate celor cu puncte diferite de vedere și să nu insistăm ca alții să fie neapărat de aceeași părere cu noi.

Voia lui Dumnezeu este ca oamenii Săi să trăiască în mod onorabil și fără vină, așa încât cei neconvertiți să nu aibă nici un temei legitim de acuzație la adresa lor. Prin trăirea unei vieți exemplare, creștinii pot și trebuie să demaște neștiința oamenilor fără minte. S-ar putea ca aceasta să se facă în amfiteatrul unei universități sau în laboratorul unei instituții de cercetări sau chiar la amvon. Petru spune că unul din cele mai bune răspunsuri pe care le putem da la asemenea izbucniri este o viață sfântă.

Purtați-vă ca niște oameni liberi. Noi nu suntem în robie sau în sclavie față de autoritățile civile. Nu avem de ce să trăim în servitute sau teroare. La urma urmelor, noi suntem oamenii liberi ai Domnului. Dar asta nu înseamnă că suntem liberi să păcătuim. Libertatea nu înseamnă libertinism. Libertatea nu presupune fărădelege. Deci niciodată nu trebuie să ne folosim de libertatea pe care o avem ca pretext pentru a face ceea ce este rău. Neascultarea păcătoasă nu trebuie justificată niciodată prin scuze de natură pseudo-spirituală. Cauza lui Cristos nu

propășește niciodată prin recurgerea la o mascaradă din partea unor oameni îmbrăcați în veșminte clericale.

Dacă trăim ca robi ai lui Dumnezeu, relația noastră cu autoritățile administrației de stat și locale va intra pe făgașul ei normal. Noi trebuie să ne purtăm pe măsura luminii prezenței Sale, trebuie să ascultăm de El în toate lucrurile și toate să le facem spre slava Lui. Cel mai bun cetățean este credinciosul care trăiește ca sclav al Domnului. Din nefericire, majoritatea administrațiilor nu-și dau seama cât de mult datorează creștinilor care cred în Biblie și o trăiesc în viața lor de toate zilele.

Gândiți-vă la sintagma: robi ai lui Dumnezeu. „Cerul - spune F. B. Meyer - transformă până și termenii cei mai înfricoșători în explozii de lumină, până când expresia terorii devine ținta năzuințelor noastre celor mai nobile.”

Nici o relație a vieții nu poate fi lăsată în afara sferei responsabilității creștine. Prin urmare, Petru examinează întregul spectru, prin patru porunci concise:

Cinstiți pe toți oamenii. Nu putem cinsti întotdeauna cuvintele sau comportarea lor. Dar ne putem aduce aminte că viața oricărui om este mai de preț decât lumea întreagă. Putem da recunoaștere faptului că fiecare persoană a fost creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Nu trebuie să uităm niciodată că Domnul Isus a sângerat și a murit până și pentru cel mai nevrednic om din lume.

Iubiți-i pe frați. Trebuie să-i iubim pe toți oamenii, dar în special avem obligația de a-i iubi pe membrii familiei noastre spirituale. Aceasta e o dragoste după chipul iubirii lui Dumnezeu față de noi. Este total nemeritată, fiind îndreptată asupra celor lipsiți de dragoste, necăutând răsplată și fiind mai tare ca moartea.

Temeți-vă de Dumnezeu. Noi ne temem de El atunci când ne închinăm înaintea Lui cu toată reverența, recunoscându-L ca Domn suprem. Prin urmare, slăvirea Lui devine prioritatea numărul unu în viața noastră. Noi ne temem să facem vreun lucru care ar putea să-i fie Lui neplăcut și ne temem ca nu cumva să-L reprezentăm incorect înaintea oamenilor.

Dați cinste regelui! Petru revine la tema dregătorilor pământenii, ca o ultimă aducere aminte a acestui subiect. Noi trebuie să-i respectăm pe cei care ne guvernează ca fiind oficiali rânduiți de Dumnezeu pentru respectarea ordinii și legalității. Asta înseamnă că trebuie să plătim impozite celor cărora le datorăm impozite, vamă celor care le datorăm vamă și frică celor cărora le datorăm frică (Romani 13:7). În general vorbind, creștinul poate trăi sub orice formă de guvernământ. Singura situație în care i se poruncește să nu se supună autorităților pământești este arunci când a proceda astfel ar însemna să-și compromită loialitatea sau ascultarea sa față de Domnul Isus Cristos.

Este semnificativ faptul că Noul Testament le oferă mai multe îndrumări servitorilor decât regilor. Mulți dintre credincioșii din epoca primară a bisericii erau servitori și Scriptura ne arată că majoritatea creștinilor proveneau din păturile mijlocii sau de jos ale societății (Matei 11:5; Marcu 12:37; 1Corinteni 1:26-29).

Pasajul acesta este adresat servitorilor din casele celor avuți, dar principiile se aplică și la salariați de tot felul. Îndemnul general adresat tuturor este de a ne supune stăpânului cu tot respectul. Este un fapt bine statornicit al vieții că în orice societate sau organizație trebuie să existe o autoritate, pe de o parte, și oameni care se supună acelei organizații, pe de altă parte. Este spre binele oricărui servitor să fie supus stăpânului, deoarece în caz contrar nu ar putea funcționa nici un loc de muncă. Dar este mult mai important pentru un creștin să se supună. Aici nu este implicat doar salariul său, ci de ascultarea lui depinde însăși mărturia lui. Ascultarea nu trebuie să difere în funcție de temperamentul patronului. Oricine poate da dovadă de supunere față de un patron sau un șef bun și blând. Credincioșii sunt chemați să meargă mai departe, fiind respectuoși și ascultători chiar și cu cei aspri și greu de mulțumit. O atare comportare va ieși în evidență, dovedind că este cu adevărat creștină.

Când suferim pe nedrept, avem parte de bunăvoința lui Dumnezeu. Lui îi face plăcere să constate că suntem atât de conștienți de relația noastră cu El, încât îndurăm dureri nemeritate fără să ne răzbunăm sau să răspundem cu aceeași monedă la răul care ni s-a făcut. Când acceptăm cu blândețe tratamentul nedrept, îl etalam pe Cristos: această viață supranaturală va fi răsplătită cu bunăvoința lui Dumnezeu, care ne va spune: „Bravo”.

Nu există nici o virtute în a suferi cu răbdare pentru faptele rele pe care le-am comis. Negreșit lui Dumnezeu nu l se aduce slavă printr-o asemenea purtare. O atare suferință nu ne va scoate niciodată în evidență ca creștini, după cum nu-i va face pe alții să devină creștini. Dar când suferim în liniște pentru că am făcut ceea ce este bine, această suferință contează, căci este atât de nefirească, atât de ruptă de lumea din jurul nostru, încât oamenii sunt șocați și muștrați de păcatele lor, ajungând, se speră, prin aceasta la mântuire.

Gândul suferinței credincioșilor din pricina neprihănirii conduce inevitabil la pasajul acesta sublim despre mărețul exemplu lăsat nouă de Domnul Isus. Nimeni nu a fost tratat atât de nedrept ca El, după cum nimeni nu a îndurat această suferință cu mai multă răbdare.

Am fost chemați să ne purtăm cum S-a purtat El, să suferim pentru relele comise de alții. Cuvântul folosit aici în original pentru exemplu transmite ideea unui caiet în care s-au așternut rânduri scrise de o mână măiastră. Elevul caută să reproducă originalul cât mai fidel cu putință. Când copiază cu atenție modelul dat, scrisul lui e destul de frumos. Dar cu cât se îndepărtează de acest model, cu atât mai mult suferă scrisul său. Siguranța noastră constă în rămânerea cât mai aproape de Original.

Domnul nostru nu a suferit pentru propriile Sale păcate, pentru că nu a avut nici un păcat. „El n-a cunoscut nici un păcat” spune textul de la 2Corinteni 5:1. „El n-a făcut păcat” (versetul acesta); „În El nu a fost nici un păcat” (1Ioan 3:5).

Vorbirea Lui nu a fost niciodată întinată de viclenie. El n-a mințit niciodată, nici măcar nu a umbrat adevărul. Gândiți-vă numai! Cândva a trăit pe această planetă Cineva care a fost absolut cinstit, absolut degajat de orice șiretenie sau viclenie.

Când a fost provocat, și-a păstrat liniștea și seninătatea. Când a fost insultat, nu a răspuns cu aceeași monedă. Când a fost învinuit, nu a răspuns înapoi. Când a fost acuzat, nu S-a apărat. El a fost în chip atât de minunat liber de orice dorință de răzbunare. Un autor anonim a scris următoarele:

„Este un semn de cea mai profundă și autentică smerenie să ne vedem pe noi înșine condamnați fără pricină și să tăcem în asemenea împrejurări.”

A tăcea când suntem insultați și nedreptățiți este un mod foarte nobil de a-L imita pe Domnul nostru. Când ne aducem aminte în câte feluri a suferit El, care nu a meritat nici una din aceste suferințe, cum mai putem să ne simțim îndemnați să ne apărăm și să ne scuzăm când suntem și noi insultați sau nedreptățiți?

Când a suferit, nu a amenințat. „Nici un cuvânt lipsit de delicatețe sau marcat de amenințare nu i-a scăpat de pe buzele Sale.” Poate că agresorii Lui au confundat această tăcere cu slăbiciune din partea Sa. Dar dacă ar fi cercetat mai cu de-a-mănuntul ar fi constatat că nu este slăbiciune, ci tărie supranaturală! Pe ce resurse ascunse S-a bazat El când nu a răspuns la abuzuri neprovocate? El S-a încrezut în Dumnezeu, care judecă drept. Și noi suntem chemați să procedăm la fel:

„Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați loc mâniei lui Dumnezeu; căci este scris: „Răzbunarea este a Mea, Eu voi răsplăti”, zice Domnul. Deci, „dacă-i este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci, făcând astfel, vei îngrămădi cărbuni aprinși pe capul lui.” Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine” (Romani 12:19-21).

Suferințele Mântuitorului au fost nu doar exemplare, ci și ispășitoare. Noi nu putem imita suferințele Sale în această privință, și Petru nu sugerează că ar trebui să încercăm să facem acest lucru. Mai degrabă, argumentul pare să fie următorul: Agonia Mântuitorului nu a fost provocată de păcatele Lui, căci nu a avut nici un păcat. Ci pentru păcatele noastre a fost ținut El pe cruce. Pentru că El a suferit pentru păcatele noastre o dată pentru totdeauna, noi nu trebuie să ne îngăduim niciodată să ajungem în poziția în care să trebuiască să suferim pentru ele. Faptul că El a murit pentru ele trebuie să ne facă să murim față de ele. Și totuși nu e doar o chestiune de bunătate negativă; noi nu trebuie doar să murim față de păcat, ci și să trăim pentru neprihănire.

Prin rănilor Lui ați fost vindecați. În original cuvântul răni e redat la singular, sugerând probabil faptul că trupul Său a fost tot o masă de răni cumplite. Care ar trebui să fie, prin urmare, atitudinea noastră față de păcat, având în vedere cât de mult L-a costat pe Mântuitorul nostru vindecarea noastră? Theodoret comentează: „O nouă și ciudată metodă de vindecare. Doctorul a suferit costul, bolnavul câpătând vindecarea.”

Înainte de convertire, noi eram ca niște oi rătăcite - pierduți, sfâșiați, zdrobiți, sângerânzi. Menționarea de către Petru a oilor rătăcite este ultima din cele șase referiri la Isaia 53 în acest pasaj:

versetul 21 „Cristos... a suferit pentru noi” (cf. Isaia 53:4,5).

versetul 22 „El nu a comis nici un păcat, nici nu s-a găsit vicleșug în gura Lui” (cf. Isaia 53:9).

versetul 23 „Când a fost insultat, nu a răspuns cu insulte” (cf. Isaia 53:7).

versetul 24 „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn” (cf. Isaia 53:4,11).

versetul 24 „Prin rănilor Lui ați fost vindecați” (cf. Isaia 53:5).

versetul 25 „Căci erați ca niște oi rătăcite” (cf. Isaia 53:6).

Când suntem mântuiți, ne întoarcem la Păstorul - la Păstorul cel bun care Și-a dat viața pentru oi (Ioan 10:11), marele Păstor care „are grijă cu toată tandrețea și neobosit de turma pentru care Și-a vărsat sângele”, și Păstorul cel dintâi, care în curând Se va arăta ca să-Și conducă oile la pășunile mănoase de acolo de sus, de unde ele nu vor mai rătăci.

Convertirea înseamnă revenirea la Supraveghetorul sufletelor noastre. Noi eram ai Lui prin creație, dar ne-am pierdut prin păcat. Acum ne întoarcem la grija și paza Lui, unde suntem în deplină siguranță pe veci.

Petru a subliniat obligația creștinilor de a fi supuși autorităților și stăpânilor din lumea aceasta. Acum el abordează chestiunea supunerii soțiilor față de soții lor.

Fiecare soție trebuie să fie supusă soțului ei, fie că acesta e credincios, fie că nu e. Dumnezeu i-a acordat bărbatului poziția de cap, și este voia Lui ca femeia să recunoască autoritatea bărbatului. Relația dintre soți și soție este o întruchipare a relației dintre Cristos și biserică. Femeia trebuie să asculte de soțul ei, după cum biserica trebuie să asculte de Cristos.

Dar în societatea noastră contemporană, această învățătură este considerată demodată. Femeile ocupă poziții tot mai ridicate, de exercitare a autorității asupra bărbatului și societatea noastră capătă un tot mai pronunțat caracter matriarhal. În multe biserici, femeile par a fi mai active și mai talentate decât bărbații. Dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne neschimbat. Poziția de cap a bărbatului este ordinea divină, lăsată de Dumnezeu. Indiferent cât de rezonabile ar părea argumentele, ori de câte ori femeia va uzurpa poziția de autoritate a bărbatului, exercitându-și conducerea asupra sa, această situație ne-biblică va duce numai la o stare de haos și necazuri.

Chiar atunci când soțul unei femei este necredincios, ea trebuie să-l respecte, recunoscând că este capul ei. Aceasta va constitui o mărturie pentru el despre credința ei în Cristos. Purtarea ei de soție ascultătoare, iubitoare și devotată ar putea contribui la câștigarea sufletului său, aducându-l la Mântuitorul. În plus, s-ar putea să-l câștige fără cuvânt. Asta înseamnă că nu e nevoie ca soția să-i predice tot timpul soțului ei. E posibil ca soțiile care își cicălesc soții încontinuu, turnând cu forța evanghelia pe gâtul lor, să le facă, de fapt, mai mult rău. Accentul se pune aici pe câștigarea soțului de către soție prin transpunerea în practică a lui Cristos, prin felul în care își trăiește ea viața înaintea soțului, zi de zi.

Dar să presupunem că un soț se amestecă în viața creștină a soției sale. Ce trebuie să facă ea în acest caz? Dacă soțul îi cere să nesocotească o poruncă clară a Scripturii, atunci ea are datoria să nu asculte de soțul ei, ci să fie fidelă Domnului. Dar dacă la mijloc este un

privilegiu creștin, mai degrabă decât o îndatorire clar definită, atunci ea trebuie să-i fie supusă soțului și să renunțe la privilegiul respectiv.

Când Petru se referă la soția creștină căsătorită cu un soț păgân, el nu aprobă prin asta căsătoria unui credincios cu un partener necredincios. Acest lucru nu este permis de voia lui Dumnezeu. Mai degrabă, apostolul se ocupă de cazurile în care soția a fost mântuită după ce a avut loc căsătoria. Obligația ei este de a fi supusă chiar unui soț necredincios.

Soțul nemântuit va fi, probabil, impresionat de purtarea curată și plină de teamă a soției sale. Duhul lui Dumnezeu poate să Se folosească de această mărturie a soției pentru a-l convinge și mustra pe soț de păcătoșenia sa, ajutându-l să creadă în Cristos.

George Muller relatează cazul unui cetățean german bogat, a cărui soție era o credincioasă devotată. Omul acesta era dedat la băutură, întârziind multe seri pe la cârciumă. Dar soția lui îi trimitea pe servitori la culcare, rămânând până se întorcea el acasă și primindu-l cu dragoste, fără să-i spună vreo vorbă de ocară sau să se plângă. Ba, uneori trebuia să-l și dezbrace și să-l urce în pat. Într-una din aceste seri, când rămăsese ca de obicei la cârciumă, până târziu, i-a spus unuia din ortacii lui: „Pun pariu că dacă mergem acasă la mine, o vom găsi pe soția mea trează, așteptându-mă. Ai să vezi cum mă va întâmpina la ușă și-mi va face o primire regală, ba chiar o să pună masa pentru noi, dacă o voi ruga.”

La început tovarășii lui de beție s-au arătat cam sceptici, dar până la urmă s-au decis să meargă să vadă dacă este adevărat ce li s-a spus. Și, negreșit, soția lui a venit la ușă, învoindu-se îndată să le dea de mâncare, fără cea mai mică urmă de resentiment. După ce i-a servit, s-a retras în camera ei. De îndată ce a ieșit ea din sufragerie, unul din bărbați a început să-l condamne pe soț. „Ce fel de om ești tu, de o tratezi pe femeia aceasta cumsecade în așa hal?” Și imediat acest critic s-a sculat și a plecat, fără să termine de mâncat. Rând pe rând ceilalți au procedat la fel, fără să-și termine masa.

După ce s-a frământat vreo jumătate de oră, soțul a fost cuprins de o adâncă mustrare pentru răutatea lui și în special pentru modul neomenos în care își trata soția. S-a dus în camera soției, i-a solicitat să se roage pentru el, s-a pocăit de păcatele lui și s-a predat lui Cristos. Începând din acel moment, a devenit un ucenic devotat al Domnului Isus, fiind câștigat fără nici un cuvânt! George Muller încheie cu următorul sfat:

„Nu te descuraja dacă trebuie să suferi de pe urma rudelor neconvertite. Poate că foarte curând Domnul îți va împlini dorința inimii, răspunzând la rugăciunile pe care le-ai înălțat pentru întoarcerea lor. Dar, între timp, caută să prezinți adevărul nu adresându-le reproșuri pentru purtarea lor față de tine, ci purtându-te față de ei cu toată blândețea, supușenia și bunătatea Domnului Isus Cristos.”

În acest verset s-ar părea, la prima vedere, că se trece la tema modului de a se îmbrăca al femeilor, dar la o examinare mai atentă se va vedea că apostolul se ocupă, în principal, de modalitățile cele mai adecvate în care o soție poate să fie plăcută soțului ei și să-l slujească. Nu înfățișarea ei exterioară este aceea care îl va influența atât de mult, cât viața ei lăuntrică de sfințenie și supunere.

Există mai multe podoabe exterioare care trebuiesc evitate:

1. Aranjarea (împletirea) părului. Unii cred că prin asta se înțelege interdicția de a folosi orice împletitură, chiar și cea mai simplă. Dar mult mai probabil este că Petru condamnă aici excesele comise prin recurgerea la coafuri foarte sofisticate, cu împletituri „terasate”, foarte populare pe vremea aceea la Roma.

2. Purtarea de podoabe de aur. Unii înțeleg prin asta că sunt interzise orice bijuterii de aur. Alții cred că e vorba de evitarea unor excese în portul de bijuterii.

3. Portul de îmbrăcăminte elegantă. Evident nu se interzice portul de îmbrăcăminte, ci purtarea unor rochii ostentative. Citiți Isaia 3:16-25 pentru a vedea ce crede Dumnezeu despre toate formele de podoabe extravagante!

Îmbrăcămintea care îi conferă o frumusețe autentică unui credincios este omul ascuns al inimii. Coafurile „la modă”, bijuteriile scumpe și hainele elegante sunt pieritoare. Prezentându-ne acest contrast viu, Petru ne îndeamnă să facem o opțiune, să alegem; F. B. Meyer face următoarea remarcă: „Sunt destui din aceia care-și împodobesc omul din afară cu multă dibăcie, pe când omul dinăuntru este îmbrăcat în zdrențe. Apoi sunt unii ale căror haine sunt foarte săracăcioase, dar lăuntru lor este plin de glorie.”

Oamenii cred că bijuteriile sunt de preț; Dumnezeu consideră de mare preț... un duh blând și liniștit.

Femeile evlavioase din Noul Testament se împodobeau prin cultivarea frumuseții morale și spirituale a vieții lăuntrice. Un aspect al acestei frumuseți era supunerea plină de devotament față de soții lor. Aceste femei nădăjdau în Dumnezeu. În central vieții lor era Dumnezeu. Dorind să-i fie plăcute în toate lucrurile, ele recunoșteau ordinea lăsată de El în familie, fiind supuse soților lor.

Sara este citată ca exemplu, în această privință. Ea l-a ascultat pe Avraam, numindu-l „domnul ei”. Asta ne readuce la Geneza 18:12, unde citim că Sara a spus acest lucru „în sinea ei”. Cu alte cuvinte, nu s-a lăudat cu voce tare despre supunerea ei față de Avraam, numindu-l în public domn. Mai degrabă, în viața ei lăuntrică ea l-a recunoscut ca și cap al ei și această recunoaștere s-a oglindit în acțiunile ei.

Femeile acestea care urmează exemplul Sarei sunt fiicele ei. Femeile evreice sunt descendente ale Sarei în ce privește nașterea naturală. Dar ca să fie fiicele ei în sensul cel mai bun, ele trebuie să imite caracterul ei. Copiii trebuie să poarte asemănarea membrilor familiei. Ele trebuie să facă binele, nelăsându-se înspăimântate de nimic. Asta înseamnă că o soție creștină trebuie să-și împlinească rolul rânduit de Dumnezeu ca ajutor supus și ascultător, fără să se teamă, chiar dacă trebuie să sufere din partea soțului ei necredincios o purtare nerezonabilă, desigur, exceptând acele cazuri în care el este violent sau constituie o amenințare pentru viața ei.

Acum apostolul își îndreaptă atenția spre soți, arătând îndatoririle corespunzătoare de care trebuie să se achite și ei. Astfel ei trebuie să dea dovadă de considerație față de soțiile lor, arătându-le dragoste, curtoazie și înțelegere. Ei trebuie să manifeste față de soțiile lor acea purtare plină de tandrețe care se cuvine sexului mai slab.

În vremea de acum, când asistăm la mișcarea de eliberare a femeilor. Biblia ar putea părea ne-adecvată când se le numește pe femei vase mai slabe. Dar este un fapt incontestabil al vieții că majoritatea femeilor sunt mai slabe decât bărbații, pe plan fizic. Tot așa, în general vorbind, femeia nu are aceeași putere de a-și stăpâni emoțiile, fiind de multe ori călăuzită mai mult de reacțiile ei emotive, decât de gândirea logică și rațională. Printre punctele ei forte nu stă și cântărirea unor probleme profunde de ordin teologic. Și, în general, ea este mai dependentă de bărbat.

Dar faptul că o femeie este mai slabă în anumite privințe nu înseamnă că este inferioară omului. Biblia niciodată nu sugerează că așa ar sta lucrurile. Tot așa, nu înseamnă că ea nu ar putea fi mai puternică sau mai competentă decât bărbatul în anumite domenii. În realitate, femeile sunt mai devotate lui Cristos decât bărbații. De asemenea, sunt mai capabile de a suporta perioade îndelungate de durere sau de adversitate.

Atitudinea unui bărbat față de soția sa trebuie să țină cont de faptul că ea este co-moștenitoare împreună cu el a harului vieții. Asta se referă la o căsătorie în care ambii sunt credincioși. Deși mai slabă decât bărbatul în anumite privințe, femeia se bucură de o poziție egală în fața lui Dumnezeu, împărțind egal darul vieții veșnice. De asemenea, ea este mai mult decât egalul soțului ei în privința aducerii pe lume a vieții fizice.

Când există dezarmonie, rugăciunile sunt împiedicate. Bigg spune: „Suspinele soției rănite se interpun între rugăciunile soțului și urechea lui Dumnezeu.” Tot așa, este foarte greu ca un cuplu să se roage împreună atunci când părtășia lor a fost întreruptă. Pentru pacea și bunăstarea familiei, este important ca soțul și soția să respecte următoarele reguli de bază:

1. Păstrați o atitudine de cinste absolută pentru a putea avea baza unei încrederi reciproce.
2. Păstrați canalele de comunicație deschise. Trebuie să existe o constantă disponibilitate de a discuta lucrurile. Când li permit tensiunilor să se acumuleze „în cazan”, este inevitabilă producerea unei explozii. Din atitudinea de discutare a lucrurilor nu trebuie să lipsească disponibilitatea de a spune: „îmi pare rău” și „iartă-mă”, acestea trebuind spuse, probabil, la infinit.
3. Treceți cu vederea greșeli mici și ciudățeni ale celuilalt. Dragostea acoperă o mulțime de păcate. Nu pretindeți perfecțiunea la alții, când dvs. nu sunteți în stare s-o realizați în propria dvs. persoană.
4. Străduiți-vă să ajungeți la unitate în problema finanțelor. Evitați cheltuielile excesive, cumpăraturile în rate și pofta de a ține pasul „cu lăneștii”, ca să spunem așa.
5. Nu uitați că dragostea este o poruncă, iar nu o emoție necontrolabilă. Dragostea înseamnă tot ce este cuprins la 1Corinteni 13. De pildă, dragostea este curtenitoare. Asta te va păzi de a-ți critica partenerul de viață sau de a-l critica în fața altora. Dragostea te va păzi de a te certa în fața copiilor, fapt de natură să submineze securitatea lor. În acestea și într-o sumedenie de alte feluri, dragostea creează o atmosferă fericită în familie, alungând cearta și despărțirile.

Că acest verset se ocupă în principal de creștin și relația sa cu frații și surorile din cadrul părtășiei pare evident din îndemnul la unitate și dragoste frățească. Celelalte trei îndemnuri ar putea avea o aplicație mai largă.

Cuvintele: În sfârșit nu înseamnă că apostolul Petru e pe cale să-și încheie epistola. El s-a adresat până acum diverselor categorii de indivizi, cum ar fi servitori, soții și soți. Acum, în final, îi are în vedere pe toți.

Toți să fiți în același gând. Nu se cere prin asta ca toți creștinii să aibă aceleași vederi în toate privințele, întrucât asta ar fi uniformitate, nu unitate. Cea mai bună formulă este cuprinsă în binecunoscuta expresie: în cele fundamentale, unitate; în cele neesențiale: libertate; în toate, dragoste! Noi trebuie să avem compasiune unii pentru alții. Textual asta înseamnă „să participăm la suferința altora” și îndemnul este deosebit de adecvat când se adresează celor prizonieri. Sfatul este valabil pentru toate timpurile, căci nici o epocă nu a fost scutită de suferințe.

Dragostea frățească. Un autor anonim a scris următoarele: „Providența nu ne întreabă pe cine am dori să-i avem de frați - căci această alegere s-a făcut în locul nostru. Dar suntem rugați să-i iubim, indiferent de predilecțiile și gusturile noastre particulare. Bine, vei zice, dar asta este imposibil! Nu uita însă că dragostea adevărată nu izvorăște neapărat din emoțiile tale, cât din voința ta. Dragostea nu e constituită atât de mult din sentimente, ci din acțiuni. Nu se manifestă prin cuvinte plăcute, ci prin fapte nobile și altruiste.”

Miloși (sau, în engleză: cu o inimă duioasă), adică având o inimă sensibilă la nevoile și sentimentele altora. Este inima care refuză să fie rece, pasivă, nepăsătoare sau cinică, chiar atunci când este supusă la maltratări.

Smeriți (sau curtenitori - în loc de „curtenitori” - philophrones, textul critic conține varianta „smeriți” - tapeinophmnes). Ambele sunt virtuți de mare preț, adecvate contextului; care dintre ele va fi aleasă ca variantă a originalului va depinde de concepția pe care o va avea traducătorul în privința criticii textuale a Noului Testament. Noi urmăm aici tradiția versiunii KJ.). Pare a fi atât de adecvat să vedem curtoazia inclusă între virtuțile creștine. În mod esențial, ea înseamnă a te gândi cu smerenie la alții, a-i pune pe alții pe locul întâi; a spune și a face ceea ce este amabil, plăcut, cu bun simț. Curtoazia întotdeauna îi va servi pe alții înainte de a se servi pe sine, exprimând apreciere promptă pentru bunătața ce i s-a arătat. Curtoazia nu este niciodată bătărană, vulgară sau nepoliticoasă.

Toată epistola pe care o studiem în prezent a fost scrisă pe fondul persecuțiilor și al suferințelor. Începând de la 4:6 și până la sfârșit tema epistolei este: creștinul și relația sa cu prizonierii. De repetate ori credincioșii sunt îndemnați să sufere din pricina neprihănirii, fără să se răzbune. Nu avem voie să răsplătim răul cu rău sau batjocură pentru batjocură. Dimpotrivă, trebuie să-i binecuvântăm pe cei ce ne maltratează, răsplătind insultele cu bunătațe. Ca creștini, nu suntem chemați să le facem rău altora, ci bine; nu suntem chemați să-i blestemăm, ci să-i binecuvântăm. Apoi Dumnezeu va răsplăti acest gen de purtare cu o binecuvântare.

În versetele 10-12, Petru citează din Psalmul 34:12-16a pentru a confirma că binecuvântarea lui Dumnezeu se odihnește peste cel ce se abține de la fapte și vorbe rele, practicând neprihănirea.

Forța primului verset este următoarea: Cel care dorește să se bucure din plin de viață și să trăiască zile bune trebuie să-și înfrâneze limba de la rău și buzele de la cuvinte înșelătoare. El nu are voie să răspundă cu aceeași monedă la insulte și minciuni.

Ioan 12:25 condamnă atitudinea de a-ți iubi viața, dar acolo este vorba despre trăirea pentru sine și nesocotirea adevăratului scop al vieții. Aici însă a-ți iubi viața înseamnă a trăi în modul în care a rânduit Dumnezeu să trăim.

Nu numai vorbirea de rău, ci și faptele rele sunt interzise. Orice răzbunare nu face decât să intensifice și mai mult un conflict. Înseamnă a recurge la armele lumii. Credinciosul trebuie să răsplătească răul cu bine și să promoveze pacea prin îndurarea abuzurilor cu răbdare. Focul nu poate fi stins cu alt foc:

„Singurul mod în care putem birui răul este de a-l lăsa să-și urmeze cursul, să se consume, ne-întâmpinând rezistența la care se așteaptă. Căci împotrivirea nu face altceva decât să creeze și mai mult rău, turnând gaz pe foc. Dar când răul nu întâmpină nici o rezistență, când nu întâlnește în cale nici un obstacol, decât răbdarea și îndurarea liniștită, îndată își va retrage țepușul, pentru că a întâlnit un oponent căruia nu poate să-i țină piept. Desigur, asta se poate întâmpla doar atunci când s-a renunțat la ultimul dram de rezistență, evitându-se cu tot dinadinsul orice umbră de răzbunare. Atunci răul nu-și va găsi ținta, neputând să dea naștere la alte rele, ci rămânând sterp.”

DOMNUL privește cu aprobare spre cei ce se poartă neprihănit. El este atent la rugăciunile lor. Desigur, Domnul aude rugăciunile tuturor oamenilor. Dar El își asumă într-un mod deosebit cauza celor care suferă din pricina lui Cristos, fără să întoarcă rău pentru rău.

Fața DOMNULUI este împotriva celor care fac răul. Asta se referă în principal la prigonitorii oamenilor Lui. Dar aici ar putea fi inclus și credinciosul care răspunde cu lovituri proprii la loviturile vrăjmașului, recurgând la violență fizică și cuvinte nestăpânite.

Răul este rău și Dumnezeu Se opune răului oriunde se găsește acesta - fie la cei mântuiți, fie la cei pierduți.

Citând Psalmul 34:16, Petru a lăsat afară cuvintele: „...ca să le șteargă amintirea de pe pământ.” Această omisiune nu s-a făcut din neglijență. Ci noi trăim în dispensația harului lui Dumnezeu; este anul de îndurare (acceptare) al Domnului. Ziua răzbunării Dumnezeului nostru nu a sosit încă. Când Se va întoarce Domnul Isus ca Rege al regilor și Domn al domnilor, El îi va pedepsi pe răufăcători și le va șterge pomenirea de pe pământ.

Petru își reia argumentul, prin întrebarea: „Și cine vă va face rău, dacă sunteți plini de râvnă pentru bine?” Răspunsul care se subînțelege este: „Nimeni” Și totuși istoria martirilor pare să dovedească că dușmanii evangheliei le fac rău ucenicilor credincioși.

Există cel puțin două explicații posibile ale acestui paradox:

1. În general vorbind, cei care urmează cărarea neprihănirii nu vor fi vătămați. O politică bazată pe refuzul de a opune rezistență va avea un efect dezarmant asupra opoziției. Pot exista desigur și excepții de la această regulă, dar în cele mai multe cazuri cel care e plin de râvnă pentru bine va fi apărat de rău prin însăși bunătatea lui.

2. Chiar și cel mai mare rău pe care i l-ar putea săvârși dușmanul unui creștin nu va vătăma cu nimic viața lui veșnică. Vrăjmașul nu poate vătăma decât trupul său, neputându-se atinge de sufletul său.

În cel de-al doilea război mondial un băiețuș de doisprezece ani a refuzat să se înroleze într-o anumită mișcare din Europa. „Nu știi că avem puterea de a te omori?” au spus ei. „Nu știți?” - le-a răspuns el liniștit „că eu am puterea de a muri pentru Cristos?” El avea convingerea că nimeni nu-i poate face nici un rău.

Dar să presupunem că un creștin va avea totuși de suferit persecuții din pricina loialității sale pentru Mântuitorul. Ce e de făcut în acest caz? Trei urmări decurg de aici:

1. Dumnezeu va învinge suferința, făcând ca aceasta să-i aducă slavă Lui.
2. El va folosi suferința pentru a aduce binecuvântare altora.
3. El îl va binecuvânta pe cel care suferă pentru numele Lui.

Nu vă temeți de oameni și nu vă lăsați înspăimântați de amenințările lor. Cât de bine au reușit martirii să aplice această politică! Când lui Polycarp i s-a promis eliberarea, în schimbul hulirii lui Cristos, el a răspuns:

„Optzeci de ani L-am slujit pe Cristos și niciodată nu mi-a făcut nici un rău. Cum aș putea să-L hulesc pe Regele și Mântuitorul meu?” Când proconsulul a amenințat că-l va arunca la fiarele sălbatice, el a răspuns: „Este bine pentru mine să fiu eliberat degrabă de această viață de mizerie.” În cele din urmă, dregătorul a amenințat că-l va arde de viu. Polycarp a spus: „Nu mă tem de focul care arde o clipă. Tu nu cunoști însă focul care arde în veci de veci.”

În ultima parte a versetului 14 și în versetul de față Petru citează din Isaia 8:12b,13, unde se spune: „Și nu vă temeți de ce se teme el, nici nu vă speriați! Sfințiți-vă însă pe DOMNUL oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați.” Cineva a spus: „Ne temem de Dumnezeu atât de puțin deoarece ne temem de om atât demult.”

Pasajul din Isaia îl definește pe DOMNUL oștirilor drept Cel în fața Căruia trebuie să ne plecăm cu toată reverența. Citându-l, prin inspirație de la Duhul Sfânt, Petru spune: sfințiți pe Domnul Dumnezeu (textul critic conține varianta: „Cristos ca Domn” în loc de „Domnul Dumnezeu”). Asta ar sugera că Cristosul Noului Testament este Iehova Savaot din Vechiul Testament) în inimile voastre.

A ne pleca cu toată reverența în fața Domnului înseamnă a-L face pe El Suveran al vieții noastre. Tot ce facem și spunem noi trebuie să fie după voia Lui, pentru plăcerea Lui și spre slava Lui. Domnia lui Cristos trebuie să domine toate compartimentele vieții noastre - în avutul

nostru, în ocupația noastră, în biblioteca noastră, în căsnicia noastră, în timpul nostru liber - nimic nu poate fi exclus de la domnia Lui.

Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și cu teamă. Asta se aplică în principal la acele momente când creștinii sunt persecutați din pricina credinței lor. Conștiința prezenței Domnului Cristos are darul de a le conferi o îndrăzneală sfântă, inspirându-i pe credincioși să dea o mărturie bună.

Versetul se aplică și la situațiile din viața de toate zilele. Oamenii ne pun adesea întrebări care s-ar prea putea să deschidă uși prin care să le putem vorbi despre Domnul. Noi trebuie să fim gata să le spunem ce lucrări mărețe a făcut Domnul pentru noi. Această mărturie trebuie să se facă și într-un caz, și-n altul cu blândețe și reverență. Nu trebuie să existe nici o umbră de asprime, amărăciune sau ușurătate când vorbim despre Mântuitorul și Domnul nostru.

Credinciosul trebuie să aibă o conștiință curată. Dacă știe că nu este vinovat de nici o infracțiune, el poate îndura persecuțiile cu îndrăzneala unui leu. Dacă însă are o conștiință încărcată, va fi ros de sentimente de vinovăție și nu va putea ține piept vrăjmașului. Chiar dacă viața unui credincios va fi nevinovată, dușmanii evangheliei tot se vor lega de el, aducându-i învinuiri pe nedrept. Dar când vor ajunge la proces și se va dovedi că acuzațiile au fost fără temei, pârâșii vor rămâne de rușine.

Dacă un creștin trebuie să sufere, cum de multe ori acest lucru se întâmplă, fiind după voia lui Dumnezeu, atunci el trebuie să sufere pentru că face binele. Dar sub nici o formă nu trebuie să lase să vină peste el suferințe pentru fapte rele, căci nu i se cuvin în acest caz lauri.

Restul capitolului 3 îl prezintă pe Cristos ca exemplu clasic al Celui care a suferit din pricina neprihănirii, amintindu-ne că pentru El suferința a fost calea ce a condus la glorie.

Observați cele șase trăsături ale suferințelor Sale:

- (1) Ele au fost ispășitoare, adică i-au eliberat pe păcătoșii credincioși de pedeapsa pentru păcatele lor.
- (2) Ele au avut un efect etern. El a murit odată pentru totdeauna, rezolvând definitiv chestiunea păcatului. Lucrarea de răscumpărare s-a încheiat.
- (3) Ele au fost substituționare. Cel Drept a murit pentru cei nedrepți. „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:6b).
- (4) Ele au săvârșit reconcilierea. Prin moartea Lui noi am fost apropiați de Dumnezeu. Păcatul care a provocat înstrăinarea a fost îndepărtat.
- (5) Ele au fost violente. Moartea a fost prin execuție.
- (6) În fine, ele au culminat prin înviere. El a fost înviat din morți a treia zi. Sintagma: făcut viu de Duhul înseamnă că învierea Lui a fost săvârșită prin puterea Duhului Sfânt.

Versetele 19 și 20 constituie unul din cele mai enigmatice și mai intrigante texte din Noul Testament. Ele au format pretextul unor doctrine ne-biblice cum este cea despre purgatoriu, pe de o parte, și cea a mântuirii universale, pe de altă parte. Dar în rândul creștinilor evanghelicilor două sunt interpretările cele mai des întâlnite.

Conform celei dintâi, Cristos S-a dus în Hades în duh, în intervalul dintre moartea și învierea Sa, și a proclamat triumful lucrării Sale mărețe de pe cruce. Există dezacorduri între susținătorii acestei concepții asupra faptului dacă duhurile din închisoare au fost credincioși, necredincioși sau și din unii, și din alții. Dar în general se acceptă de către toți cei din această categorie că Domnul Isus nu le-a predicat evanghelia, căci asta ar presupune doctrina șansei a doua, pe care n-o găsim nicăieri prezentată în Biblie. Cei care aderă la această opinie adesea leagă textul de la Petru 3:19, 20 cu cel de la Efeseni 4:9, unde Domnul este prezentat coborând „în părțile de jos ale pământului”. Ei citează asta ca o dovadă în plus a faptului că El S-a dus în Hades în starea Sa fără trup și că a vestit biruința obținută de El la Calvar. De asemenea ei citează cuvintele crezului apostolilor: „a coborât în iad”.

A doua interpretare spune că Petru descrie aici ceea ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, că duhul lui Cristos a fost cel care a predicat prin Noe generației necredincioase de dinainte de potop. Aceștia nu erau în vremea aceea duhuri fără trup, ci bărbați și femei în trup, care au respins avertismențele lui Noe, fiind nimiciți de potop. Dar acum aceștia sunt duhurile din închisoarea Hadesului.

A doua concepție este mult mai în ton cu contextul, prezentând cele mai puține dificultăți legate de el. Să examinăm pasajul enunț cu enunț.

Prin care de asemenea El S-a dus și a predicat duhurilor din închisoare. Pronumele care evident se referă la Duhul de la sfârșitul versetului 18. Noi credem că aici este vorba despre Duhul Sfânt. În epistola de față, la 1:1, „Duhul lui Cristos”, adică „Duhul Sfânt” este prezentat ca vorbind prin profeții din Vechiul Testament. Iar la Geneza 6:3, Dumnezeu vorbește despre Duhul Său, adică Duhul Sfânt, ca apropiindu-se de limita răbdării față de antediluvieni.

S-a dus și a predicat. După cum am arătat, Cristos este Cel care a predicat, dar El a predicat prin Noe. La 2Petru 2:5 Noe este înfățișat ca „predicator al neprihănirii”. Este rădăcina aceluiași cuvânt folosit aici cu privire la predicarea lui Cristos.

Duhurilor aflate acum în închisoare. Aceștia au fost oamenii cărora le-a predicat Noe: - bărbați și femei care au auzit avertismențul că va veni un mare potop, precum și promisiunea salvării prin intermediul arcei. Dar ei au respins mesajul, pierind înecați de potop. Acum ei sunt duhuri fără trup. În închisoare, așteptând judecata de apoi.

Așadar versetul ar putea fi amplificat, după cum urmează: „prin Care (prin Duhul Sfânt) El (Cristos) S-a dus și a predicat (prin Noe) duhurilor aflate acum în închisoare (Hades).”

Cu ce drept presupunem noi că duhurile din închisoare au fost oamenii aflați în viață în zilele lui Noe? Răspunsul îl găsim în versetul următor:

Aici duhurile din închisoare sunt identificate inconfundabil. Cine au fost acestea? Cele care fuseseră neascultătoare altădată. Când au fost ele neascultătoare? Când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare în zilele lui Noe, când se pregătea arca. Care a fost rezultatul final? Numai puțini, adică opt suflete, au fost scăpați prin apa.

Aici este bine să ne oprim și să ne amintim despre fluxul principal al gândirii în această Scrisoare, ce a fost scrisă pe fundalul general al prigoanelor. Creștinii cărora le-a scris Petru sufereau din pricina vieții trăite de ei și a mărturie date. Poate că ei se întrebau de ce, dacă credința creștină era cea adevărată, trebuiau să sufere ei, iar nu să domnească? Dacă creștinismul era credința adevărată, de ce existau atât de puțini creștini?

Răspunzând la prima întrebare, Petru le îndreaptă privirile spre Domnul Isus. Cristos a suferit din pricina neprihănirii, ba chiar până la moarte. Dar Dumnezeu L-a înviat din morți și L-a proslăvit în cer (vezi versetul 22). Calea spre glorie a condus prin valea suferinței.

În continuare, Petru se referă la Noe. Timp de 120 de ani acest predicator credincios i-a avertizat pe oameni că Dumnezeu avea să distrugă lumea prin apă. Pentru asta el s-a ales numai cu dispreț și respingeri. Dar Dumnezeu l-a justificat, salvându-l pe el și familia lui de potop.

Apoi se ridică cealaltă problemă: „Dacă noi avem dreptate, atunci de ce suntem atât de puțini la număr?” Și Petru răspunde la această întrebare: „A fost o dată când numai opt persoane din toată lumea au avut dreptate, toți ceilalți fiind în eroare!” Este semnificativ faptul că în istoria omenirii de cele mai multe ori majoritatea nu a avut dreptate. Adevărații credincioși sunt, de obicei, o mică rămășiță. Prin urmare credința cuiva nu trebuie să șchiopăteze din pricina faptului că cei mântuiți sunt puțini la număr. Pe vremea lui Noe nu erau decât opt credincioși; astăzi sunt milioane.

La sfârșitul versetului 20, citim că puțini, adică opt suflete, au fost scăpați prin apă. Adică nu prin intermediul apei ori nu de către apă au fost ei scăpați, ci în apă. Nu apa a fost salvatorul, ci judecata prin care Dumnezeu i-a adus la liman, teferi.

Pentru a înțelege cum se cuvine această afirmație și cea din versetul următor, trebuie să observăm sensul tipic al arcei și al potopului. Arca este o întruchipare a Domnului Isus Cristos. Potopul de apă descrie judecata lui Dumnezeu. Arca a fost doar calea mântuirii. Când a venit potopul, numai cei care au fost înăuntru au fost salvați. Toți cei ce au fost afară au pierit. Deci Cristos este singura cale a mântuirii. Cei care sunt în Cristos sunt atât de mântuiți cât îi poate mântui Dumnezeu. În schimb, cei de afară nu ar putea fi mai pierduți decât sunt.

Nu apa a fost mijlocul prin care s-a făcut mântuirea, căci toți cei care au fost în apă s-au înecat. Arca a fost locul de refugiu. Arca a trecut prin apa judecății, înfruntând din plin furia furtunii. Nici o picătură de apă nu i-a atins pe cei din arcă. Tot așa Cristos a suportat furia judecății lui Dumnezeu împotriva păcatelor noastre. Pentru cei care sunt în El nu mai există nici o judecată (Ioan 5:24).

Arca avea sub ea apă, deasupra fiind de asemenea supusă apei, precum și în jurul ei. Dar i-a purtat pe credincioșii din ea prin apă, ducându-i la limanul siguranței, în cadrul unei creații înnoite. Tot așa cei care își pun încrederea în Mântuitorul sunt aduși la limanul siguranței prin scena morții și pustiirii, după care pășesc pe tărâmul învierii și al vieții noi.

Există de asemenea un anti-tip care ne mântuiește acum pe noi - botezul (ca în alte cazuri de neconcordanță cu versiunea română, și acest verset a fost tradus după ediția NKJV, n.tr.). Iată-ne din nou pe un teren dificil și controversat! Versetul acesta a fost câmpul de bătlie al celor care susțin nașterea din nou prin intermediul botezului și cei care neagă că botezul ar avea puterea de a mântui.

Care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce S-a înălțat la cer și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile. Domnul Isus Cristos nu numai că a înviat din morți, ci S-a și suit la cer, de unde venise inițial. El se află în cer, actualmente, nu ca o ființă-spirit, intangibilă și invizibilă, ci ca Om viu, într-un trup proslăvit, din carne și oase. În acel trup El poartă etern rănila primite la Calvar - semnele elocvente și veșnice ale iubirii Sale pentru noi.

Domnul nostru se află la dreapta lui Dumnezeu locul de:

Putem: întrucât dreapta este de obicei mai puternică decât stânga, a fost asociată cu puterea (Mat. 26:64),

Onoare: Cristos este Înălțat la dreapta lui Dumnezeu" (Fapte 2:33;5:31).

Odihnă: În virtutea lucrării Sale încheiate, Cristos „L-a așezat la dreapta Măririi, în locurile preaînalte" (Evrei 1:3; vezi și 8:1;10:12). Această odihnă este odihna satisfacției și mulțumirii, nu odihna care învinge oboseala.

Mijlocire: Pavel vorbește despre Cristos fiind la dreapta lui Dumnezeu, unde mijlocește pentru noi (Romani 8:34).

Preeminență: „...la dreapta Sa, în locurile cerești, (El este) cu mult mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice autoritate și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor..." (Efeseni 1:20,21).

Stăpânire: La Evrei 1:13, Dumnezeu Tatăl îi spune Fiului: „Stai la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale." Stăpânirea este subliniată și la 1Petru 3:22: „...la dreapta lui Dumnezeu, după ce S-a înălțat la cer și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile."

Îngerii, stăpânirile și puterile este o sintagmă care are negreșit menirea de a se referi la toate rangurile de ființe cerești. Cu toate sunt slujitoare ale Cristosului celui înviat și proslăvit.

Aceasta a fost, așadar, experiența Domnului nostru de suferință pentru facerea de bine. Oamenii L-au respins, atât în mărturia Sa dinainte de încarnare, prin Noe, cât și la prima Sa venire, ca Fiul Omului. El a fost botezat în apele întunecate ale morții, la Calvar. Dar Dumnezeu L-a înviat din morți și L-a proslăvit, la dreapta Sa în cer. În planurile eterne ale lui Dumnezeu, suferința a trebuit să preceadă slava.

Aceasta a fost o lecție deopotrivă pentru cititorii inițiali ai lui Petru, cât și pentru noi. Nu trebuie să ne supărăm dacă întâmpinăm opoziție și chiar persecuții în facerea de bine, căci nu merităm un tratament mai bun decât cel de care a avut parte Mântuitorul când a fost pe pământ. Noi trebuie să ne mângâiem cu făgăduința că dacă suferim cu El, vom fi și proslăviți cu El (Romani 8:17). Mai mult, suferințele de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava care ne așteaptă (Romani 8:18). Întristările noastre sunt ușoare și de o clipă; gloria este însă eternă și are o greutate veșnică, dincolo de orice comparație (2Corinteni 4:17).

Există o strânsă legătură între această secțiune și cea precedentă (cf. 3:18). Am studiat până acum pilda lui Cristos, care a suferit pe nedrept. El a suferit în mâna oamenilor răi, pentru cauza neprihănirii, întrucât așa stau lucrurile, urmașii Lui trebuie să se înarmeze cu același fel de gândire. Ei trebuie să se aștepte să sufere pentru numele Lui. Ei trebuie să fie pregătiți să îndure persecuții, pentru faptul că sunt creștini.

Oricine a suferit în trup a sfârșit-o cu păcatul. Credinciosul este confruntat cu două posibilități: păcatul sau suferința. Pe de o parte, el poate alege să trăiască asemenea oamenilor nemântuiți din jurul lui, luând parte la plăcerile lor păcătoase și evitând astfel persecuțiile. Sau poate trăi în curăție și evlavie, purtând ocară lui Cristos și suferind în mâinile celor răi.

James Guthrie, un martir, a spus înainte de a fi spânzurat: „Dragi prieteni, făgăduiți această cupă a suferinței cum am procedat eu, înainte de a păcătui, căci păcatul și suferința mi-au fost oferite și eu am ales partea suferinței.”

Când un credincios alege în mod deliberat să sufere persecuții în calitate de creștin, mai degrabă decât să continue să trăiască într-o viață de păcat, el a sfârșit-o cu păcatul. Asta nu înseamnă că nu mai comite acte de păcat, dar puterea păcatului în viața sa a fost frântă. Când un om suferă pentru că refuză să păcătuiască, el nu mai este controlat de voia cărnii.

Pentru tot restul vieții sale pământești, credinciosul nu mai este controlat de patimile omenești, ci de voia lui Dumnezeu. El preferă să sufere ca un creștin, decât să păcătuiască asemenea necredincioșilor. El preferă să moară decât să se lepede de Domnul său. În timpul cât îi mai rămâne de trăit în trup înseamnă restul vieții sale aici pe pământ. Credinciosul alege să trăiască anii aceștia pentru slava lui Dumnezeu, mai degrabă decât pentru gratificarea poftelor sale senzuale.

Petru le scrie unora care, înainte de convertirea lor, trăiseră în toată stricăciunea morală a lumii păgâne.

Destul a fost cu acel fel de viață! Ca creștini, ei erau acum creaturi noi iar păcatele cele vechi trebuiau abandonate. Restul anilor vieții aparțineau acum lui Dumnezeu, trebuind să fie dăruiti Lui.

Păcatele enumerate aici continuă să caracterizeze lumea necreștină de azi a Neamurilor: păcatele legate de sex, de băuturi alcoolice și de religie falsă.

Desfrâul - complacerea fără nici o reținere în păcate, în special în imoralitate sexuală.

Poftele - gratificarea unor apetituri nelegitime, de orice fel, dar probabil că se referă în primul rând la păcate sexuale.

Beția - chefurile care duc la desfrâu și încăierări.

Idolatrii abominabile - închinarea la idoli, cu toate actele de imoralitate care însoțesc o atare închinare.

Oamenii ajung să se identifice cu obiectul închinăciunii lor, devenind acel obiect. Când îl părăsesc pe Dumnezeu adevărat, normele lor morale sunt automat scăzute. Aceste norme scăzute le permit să se angajeze în tot felul de plăceri păcătoase, pentru care simt apetit. Așa se explică de ce religiile idolatre dau naștere la păcat și degradare.

Versetul acesta descrie experiența comună a celor care sunt mântuiți de o viață de stricăciune exterioară. Foștii lor prieteni cred că ei au înnebunit și-i acuză că sunt niște fanatici religioși. Ei cred că este o formă de nebunie prin faptul că creștinii nu mai participă la dansuri, la petreceri lumești și la orgii sexuale. Viața curată și morală a unui credincios îl condamnă pe păcătos. Nici nu e de mirare că el urăște schimbarea care a intervenit în prietenul său convertit!

Deși cei necredincioși îi hulesc pe creștini în această viață, ei vor da socoteală înaintea Celui care este gata să judece viii și morții. În mod clar Petru îi are în vedere aici pe cei necredincioși. Judecata necredincioșilor vii va avea loc înainte de a începe domnia de o mie de ani. Iar cei morții răi vor fi judecați la sfârșitul domniei lui Cristos pe pământ. Condamnarea lor va fi o dovadă a neprihănirii copiilor lui Dumnezeu.

Tocmai pentru acest motiv - adică justificarea copiilor lui Dumnezeu - a fost predicată evanghelia și celor morți. Aici avem din nou un pasaj dificil. Să însemne asta că evanghelia, a fost predicată oamenilor după ce aceștia au murit sau pe când se aflau încă în viață? Și cine au fost acești oameni?

Noi înțelegem că acest verset se referă la oamenii cărora li s-a predicat evanghelia pe când erau încă în viață pe pământ și care au crezut în Domnul. Datorită vitejiei lor pentru adevăr, ei au suferit în mâna oamenilor răi și în unele cazuri au murit moarte de martir. Acești credincioși, deși au fost judecați sau condamnați ca oameni în ce privește trupul, au fost justificați de Dumnezeu. Acum ei se bucură de viața veșnică împreună cu El. Ei nu erau morți când li s-a vestit evanghelia. Dar ei sunt morți acum, în ce privește trupul lor. Deși oamenii i-au considerat nebuni, Dumnezeu i-a onorat și durerile lor sunt acum în cer.

Predicarea evangheliei aduce două rezultate celor care cred: ocară oamenilor și aprobarea lui Dumnezeu. Barnes explică:

„Scopul urmărit în vestirea Evangheliei către ei a fost ca, deși ei ar putea fi judecați de oameni în felul obișnuit și dați la moarte, totuși cu privire la natura lor mai nobilă și mai elevată, duhul, ei să poată trăi pentru Dumnezeu.”

Acum este introdusă o serie de îndemnuri prin afirmația: „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape.” Aceasta a fost interpretată în mai multe feluri, fie că ar fi vorba de

- (1) nimicirea Ierusalimului,
- (2) fie de Răpire,
- (3) fie de revenirea lui Cristos pentru a domni, fie
- (4) de nimicirea cerurilor și a pământului la sfârșitul Mileniului.

Noi credem că se referă probabil la ultima din aceste variante.

Primul îndemn este de a fi sobri și de a veghea în vederea rugăciunii. Aceste cuvinte au fost scrise într-o vreme de persecuții și înseamnă că viața de rugăciune a credinciosului trebuie să fie liberă de orice lucru care ar putea să-i abată atenția, de panică și de instabilitatea emotivă adusă de stres: părtășia lui cu Dumnezeu trebuie să fie netulburată de împrejurări tulburătoare.

El trebuie să ia seama la părtășia sa cu alți credincioși (versetele 8,9) și să aibă o dragoste fierbinte pentru toți membrii casei credinței. O atare dragoste nu va face caz de greșelile și slăbiciunile altor credincioși, ci îi va ocroti de privirile lumii. Cineva a făcut următoarea afirmație: „Ura face caz din orice. Dragostea este îndreptățită să îngroape lucrurile, ascunzându-le privirilor.”

Afirmația „dragostea acoperă o mulțime de păcate” (Proverbe 10:12) nu trebuie luată ca o explicație doctrinară a modului în care sunt îndepărtate păcatele. Vinovăția și pedeapsa păcatelor nu pot fi îndepărtate decât de sângele lui Cristos. Tot așa afirmația nu trebuie interpretată în sensul tolerării păcatului sau al absolvirii de responsabilitatea de a-l mustra pe cel care a greșit. Înseamnă însă că toată dragostea adevărată poate trece cu vederea greșeli și scadențe minore constatate la alți credincioși.

Un mijloc prin care putem demonstra dragostea față de frați este acela de a practica ospitalitatea fără murmur. Sfatul acesta este deosebit de necesar în vremuri de prigoană, când proviziile de alimente s-ar putea să fie pe terminate și când cei care adăpostesc creștini în casele lor ar putea fi arestați sau închiși, dacă nu chiar omorâți.

Ospitalitatea este un privilegiu extraordinar de mare. Practicând-o, unii au ajuns să găzduiască, fără să-și dea seama, chiar îngerii (Evrei 13:2). Orice bunătate manifestată față de un copil al lui Dumnezeu este socotită ca și când i-ar fi fost arătată chiar Domnului însuși (Matei 25:40). Indiferent cât de mic ar fi gestul de bunăvoință, nu va rămâne nerăsplătit; chiar un pahar de apă rece dat în numele Domnului nu va rămâne nerăsplătit (Matei 10:42). Cei care primesc un profet din pricina faptului că este profet vor primi răsplata unui profet (Matei 10:41), care, după normele evreilor, era nivelul superlativ. Mulți creștini mărturisesc despre binecuvântările de care au avut parte în familia și asupra copiilor lor prin ospitalitatea arătată slujitorilor Domnului.

Isus ne-a învățat că trebuie să-i omenim pe cei ce nu ne pot răsplăti (Luca 14:12). Asta nu înseamnă că niciodată nu trebuie să găzduim rude, prieteni sau vecini, care ne-ar putea întoarce amabilitatea. Dar scopul nostru trebuie să fie să ne arătăm bunăvoința în numele Domnului Isus cu gândul de a nu fi răsplătiți. Cu siguranță că trebuie pusă sub semnul întrebării situația în care ne-am angaja tot timpul în banchete și petreceri, întâlnindu-ne doar cu cei din cercul nostru, pe când atâtea regiuni din lume rămân ne-evangelizate.

Fiecare credincios a primit un dar de la Domnul, o funcție specială pe care poate să și-o îndeplinească în calitate de mădular în Trupul lui Cristos (1Corinteni 12:4-11,29-31;Romani 12:6-8). Aceste daruri sunt o isprăvnicie de la Dumnezeu. Ele nu trebuie folosite pentru câștig egoist, ci pentru slava Lui și în folosul altora. Noi nu avem menirea de a fi punctul terminus al darurilor cu care ne-a înzestrat Dumnezeu; harul Lui ne-a fost acordat pentru a nu se opri la noi. Avem datoria de a fi canale prin care să se transmită binecuvântările spre alții.

Noi trebuie să fim buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu de aici se referă la favoarea nemeritată pe care o dăruiește El omului. Felurit înseamnă aici, literal, multicolor sau cum traduce Phillips „de o minunată diversitate”.

Chiar dacă un om are darul de a predica sau de a-i învăța pe alții, el trebuie să fie sigur că vorbește chiar cuvintele pe care vrea Dumnezeu să le rostească el cu acel prilej. Aceasta se înțelege prin oracolele lui Dumnezeu. Nu este de ajuns ca un om doar să predice din Biblie. El trebuie să aibă asigurarea că prezintă mesajul anumit pe care îl vrea Dumnezeu predicat acelui auditoriu cu acel prilej.

Oricine face orice slujbă trebuie s-o facă cu recunoașterea smerită că Dumnezeu este Cel care îl învrednicește. Atunci slava îi va fi dată lui Dumnezeu - Căruia I se cuvine.

Un om nu trebuie să devină mândru, indiferent cât de dăruit ar fi în slujirea creștină. Darul nu a izvorât din propriile sale eforturi, ci i s-a dat de sus. De fapt, el nu are nici un lucru pe care să nu-l fi primit. Toată slujirea trebuie făcută în așa fel încât lui Dumnezeu să I se dea tot creditul.

După cum arată Petru, această onoare este prezentată Tatălui prin Isus Cristos ca Mediator și pentru ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi prin El. Acestui Mântuitor binecuvântat îi aparține toată lauda și puterea în veci de veci. Amin.

Restul capitolului 4 conține îndemnuri și explicații cu privire la suferința îndurată pentru numele lui Cristos. Cuvântul „suferință” și derivatele sale sunt folosite de douăzeci și una de ori în această epistolă.

Atitudinea naturală a creștinului este de a privi persecuțiile ca pe un fenomen străin și anormal. Suntem surprinși când avem de suferit. Dar Petru ne spune că trebuie să considerăm suferința drept o experiență creștină normală. Nu avem dreptul de a ne aștepta la un tratament mai bun din partea lumii decât I s-a acordat Mântuitorului nostru. Toți cei care doresc să trăiască o viață evlavioasă în Cristos Isus vor fi persecutați (2Timotei 3:12). Este cu deosebire adevărat că cei care adoptă o poziție hotărâtă pentru Cristos devin obiectul unor atacuri sălbatice. Satan nu-și risipește munițiile cu creștinii firești. El își îndreaptă însă armele grele asupra celor care iau cu asalt porțile Hadesului.

Privilegiul de a avea parte de suferințele lui Cristos ar trebui să ne producă o mare bucurie. Desigur nu putem lua parte la suferințele pe care le-a îndurat El în vederea ispășirii, căci El este Singurul care a purtat păcatul. Dar putem lua parte la același fel de suferințe ca cele pe care

le-a îndurat El ca Om. Putem lua parte la respingerea și ocara de care a avut El parte. Putem primi rănilile și cicatricile în trupul nostru pe care necredincioșii încă doresc să i le aplice și acum.

Dacă copilul lui Dumnezeu poate să se bucure astăzi în mijlocul suferinței, cu cât mai mult se va bucura el și se va veseli când se va descoperi slava lui Cristos! Când Mântuitorul se va întoarce pe pământ, ca Leul din seminția lui Iuda, El va fi descoperit ca Fiul Atotputernic al lui Dumnezeu. Cei care suferă acum din pricina Lui vor fi onorați atunci împreună cu El.

Creștinii de la început se bucurau când erau socotiți vrednici să sufere rușine pentru numele lui Cristos (Fapte 5:41). Tot așa trebuie să procedeze și toți creștinii care au privilegiul de a fi batjocoriți pentru numele lui Cristos. Asemenea suferințe sunt un indiciu sigur al faptului că Duhul slavei și al lui Dumnezeu se odihnește peste noi. Acesta este Duhul Sfânt care Se odihnește peste creștinii persecutați, cum norul de slavă se odihnea deasupra cortului din Vechiul Testament, indicând prezența lui Dumnezeu.

Noi știm că Duhul locuiește în fiecare copil adevărat al lui Dumnezeu, dar El Se odihnește în mod deosebit asupra celor care sunt total predați cauzei lui Cristos. Aceștia cunosc prezența și puterea Duhului lui Dumnezeu într-o manieră necunoscută de alții. Același Domn Isus care este hulit de persecutori este proslăvit de sfinții Săi care suferă (din textul critic lipsește propoziția ultimă a versetului 14 - „Din partea lor, El este hulit, dar din partea voastră El este proslăvit”. Întrucât „Se odihnește peste voi” și „este proslăvit” se termină ambele cu aceleași litere în greacă (etai), e ușor de presupus că s-a comis o eroare de omitere. Această omitere de ordin tehnic se numește „homoeoteleuton” - terminație similară).

Creștinul nu trebuie să-și cauzeze niciodată suferințe pentru faptele rele pe care le-a făcut. El nu are voie să se facă vinovat de ucidere, de furt, de rău în general sau de amestecul în treburile altora. Prin nici unul din aceste lucruri nu l se aduce slavă lui Dumnezeu, ci numai rușine pentru mărturia lui Cristos.

Dar nu este nici o disgrăție dacă cineva suferă ca creștin. F. B. Meyer a spus că lucrul acesta este adevărat, chiar dacă înseamnă „pierderea serviciului, a reputației sau a căminului; abandonarea de către părinți, copii și prieteni; reprezentarea eronată ce i se face, ura îndreptată asupra lui sau chiar moartea.” Sub numele de creștin se poate aduce slavă lui Dumnezeu în toate aceste încercări. G. Campbell ne îndeamnă după cum urmează:

„Asta e mai mult decât a ne desfăta cu numele pe care-l purtăm. Înseamnă a trăi în mod atât de vrednic de numele acesta încât să-L slăvim prin asta pe Dumnezeu. Dacă un om este cunoscut ca creștin și nu trăiește însă pe măsura numelui purtat, îl dezonorează pe Dumnezeu. A purta numele înseamnă a-ți lua o mare și glorioasă răspundere dar, în același timp, una foarte solemnă.”

Petru contrastează suferințele copiilor lui Dumnezeu din viața de acum cu suferințele celor răi în veșnicie. A venit timpul ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Timpul de care e vorba aici este dispensația bisericii, care a început la Rusalii și va ține până la Răpire.

Casa lui Dumnezeu se referă la biserică. În această epocă, biserica trece printr-o judecată din partea lumii necredincioase. Credincioșii trec acum prin suferințele lor, după cum și Isus a suferit când a fost pe pământ.

Dacă așa stau lucrurile, care va fi soarta celor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Dacă creștinii suferă acum pentru că fac binele, cum vor suferi cei nemântuiți în veșnicie pentru toate faptele lor rele?

Același argument este continuat în acest verset, citat din Proverbe 11:31: „Dacă cel neprihănit va fi astfel tratat pe pământ, cu atât mai mult cel nelegiuit și păcătos!”

Persoana neprihănită este salvată cu greu. Din punct de vedere divin, mântuirea sa a fost cumpărată cu un preț enorm. Din punct de vedere omenesc, oamenilor li se spune: „Străduiți-vă să intrați pe poarta strâmtă” (Luca 13:24). Credincioșilor li se spune că „în împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrați prin multe necazuri” (Fapte 14:22). Cu toate pericolele și ispitele care-l năpădesc pe creștin, este numai minunea harului divin că el este păstrat pentru împărăția cerească.

Așa stând lucrurile, care va fi pierzarea celor care au murit în păcatele lor, nepocăiți și nemântuiți? Găsim o ilustrație vie a acestui adevăr în următoarea anecdotă ieșită de sub pana lui F. B. Meyer:

„A fost dorința fierbinte a unui om sfânt ca moartea lui să fie atât de triumfătoare încât fiii lui neconvertiți să fie convinși și atrași de puterea evidentă a Evangheliei care să susțină și să învieze în pasajul întunecat al văii. În loc de asta, spre marea sa regret, duhul lui a zăcut sub un nor; el a fost oprimat de frică și nesiguranță; iar vrăjmașului i s-a permis să-l chinuie din plin. Dar tocmai aceste fapte au fost cele care i-au impresionat cel mai profund pe copiii lui. „Căci”, a spus cel mai mare din copiii lui, „știm cu toți ce om bun a fost tatăl nostru; și totuși vedem cât de adânci au fost suferințele sale spirituale. Atunci la ce nu ne-am putea aștepta noi, cei care nu ne-am învrednicit deloc să ne îngrijim de sufletele noastre?”

Petru insistă că suferințele trebuie să fie după voia lui Dumnezeu. Zeloții religioși ar putea să atragă asupra lor suferințe prin acțiuni impulsive, lipsite de călăuzirea divină. Cei ce suferă de complexul de martir îl ispitesc pe Dumnezeu într-un mod care conduce la dezonoare. Dar cărarea adevărată a suferinței pentru creștini duce la slavă eternă. Având în vedere acest lucru, ei trebuie să continue să facă binele, indiferent cât i-ar costa, încredințându-și sufletele credinciosului Creator.

S-ar părea oarecum ciudat că Petru îl prezintă pe Domnul ca Creator aici, mai degrabă decât Mântuitor, Mare Preot sau Păstor. Cristos este Creatorul nostru în sens dublu: noi suntem ai Lui ca parte din creația originală și ca parte a noii creații (Efeseni 4:24; Coloseni 3:10). Și într-un caz, și-n altul noi suntem obiectele iubirii și grijii Sale. Este cât se poate de rezonabil ca noi să ne încredințăm Aceluia care a făcut sufletele noastre și le-a salvat.

Acest capitol final din 1Petru conține îndemnuri și salutări. Mai întâi e un cuvânt pentru bătrâni. În chip de autoritate pentru că transmite un atare mesaj, Petru se prezintă ca pe unul care este ei însuși un bătrân și martor al suferințelor lui Cristos și părtaș al slavei ce va fi descoperită.

Bătrân împreună cu ei - o, ce departe este această smerită afirmație de pretenția de „suveran pontif al bisericii!

Un martor - Petru L-a văzut pe Păstor murind pentru oi și amintirea acestei iubiri îl constrânge să aibă grijă de ele ca un credincios ajutor de păstor.

Părtaș - curând se va ivi slava, Cristos Se va arăta în slavă și noi ne vom arăta cu El în slavă (Coloseni 3:4). Până atunci porunca Mântuitorului rămâne în picioare: „Paște mieii Mei!... Ai grijă de oile Mele!" (Ioan 21:15-17).

Bătrânii sunt bărbați maturi cu un caracter creștin, calificați să exercite conducere spirituală în adunare. Noul Testament presupune o pluralitate de bătrâni - nu doar un singur bătrân peste o biserică sau un grup de biserici, ci doi sau mai mulți bătrâni într-o adunare (Filipeni 1:1). Pentru calitățile pe care trebuie să le întrunească bătrânii, vezi 1Timotei 3:1-7 și Tit 1:6-9. În biserica de la început, înainte ca Noul Testament să fie disponibil în formă scrisă, bătrânii au fost numiți de apostoli și de reprezentanții lor, dar numai după ce trecea timp suficient într-o nouă biserică ca să se dovedească bine că ei posedau calitățile necesare. Astăzi creștinii trebuie să recunoască și să asculte de cei care au calitățile respective și fac lucrarea de bătrâni (presbiteri).

Păstorii turma lui Dumnezeu care este între voi. Turma aparține lui Dumnezeu dar bătrânii au primit responsabilitatea de a sluji ca ajutoari de păstori.

Nu din constrângere, ci de bunăvoie (textul critic conține varianta: „după Dumnezeu" în loc de „de bunăvoie". Varianta tradițională a versiunilor KJ și NKJV - găsită în textul majoritar și în TR, se potrivește cu contextul mult mai bine ca un contrast în vederea constrângerii). Lucrarea de supraveghere a turmei nu este o lucrare la care oamenii să fie constrânși prin alegere sau numire. Duhul Sfânt pune pe inimă și sarcina de a face o asemenea lucrare, și învrednicirea de a o duce la bun sfârșit, iar bătrânii trebuie să răspundă cu o inimă dispusă. Așa citim la 1Timotei 3:1: „Dacă dorește un om poziția de episcop, o bună lucrare dorește." Legată de învrednicirea divină trebuie să fie disponibilitatea omului.

Nu pentru câștig necinstit, ci cu dragă inimă. Răsplata financiară nu trebuie să fie motivul de a servi ca bătrân (presbiter). Asta nu înseamnă că bătrânul nu poate fi întreținut de biserica locală; existența unor atari „bătrâni cu normă întreagă" este indicată de textul de la 1Timotei 5:17,18. Dar textul înseamnă că un spirit mercenar este incompatibil cu adevărata slujbă creștină.

A treia fază a sfatului lui Petru este următoarea: Nu ca și cum ați stăpâni peste cei încredințați vouă, ci făcându-vă exemple turmei. Bătrânii trebuie să fie exemple, iar nu dictatori. Ei trebuie să umble în fața turmei, nu să o mâne din urmă. Ei nu trebuie să trateze turma ca și când ar fi a lor. Acest îndemn lovește din plin teoria autoritarismului! Multe din abuzurile comise în creștinătate ar fi eliminate dacă pur și simplu s-ar aplica cele trei îndrumări din versetele 2 și 3. Primul ar abolii orice codeală. Al doilea ar pune capăt comercialismului. Al treilea ar omori oficialismul din biserică.

Lucrarea unui bătrân presupune cheltuirea unui mare grad de energie fizică și emoțională. El trebuie să participe la durerea altora, să consilieze, să mustre, să dojenească, să învețe pe alții, să disciplineze și să prevină. Uneori s-ar părea că este o sarcină ingrată.

Când Se va arăta Păstorul cel mare, presbiterul va primi cununa care nu se poate veșteji a slavei. Sincer să fim, nu știm prea multe despre cununile care ni le promite Scriptura: cununa bucuriei (1Tesaloniceni 2:19), cununa neprihănirii (2Timotei 4:8), cununa vieții (Iacov 1:12;Apocalipsa 2:10); și cununa slavei. Nu știm dacă vor fi cununi în sens literal, pe care le vom putea arunca la picioarele Mântuitorului; sau dacă ele indică doar gradul de responsabilitate care ni se va acorda în timpul domniei lui Cristos (Luca 19:17-19); sau dacă ele sunt doar fațete ale caracterului creștin pe care le purtăm de-a lungul întregii veșnicii. Dar un lucru știm că ele vor fi o recompensă amplă pentru toate lacrimile, încercările și suferințele pe care le-am trăit aici jos.

Cei care sunt mai tineri, fie ca vârstă, fie în credință, trebuie să fie supuși bătrânilor. De ce? Pentru că acești supraveghetori au înțelepciunea ce decurge din anii de experiență în lucrurile lui Dumnezeu. Ei au o cunoștință aprofundată și experimentală a cuvântului lui Dumnezeu. Și ei sunt cei cărora Dumnezeu le-a încredințat responsabilitatea de a avea grijă de oile Sale.

Toți credincioșii trebuie să fie împodobiți cu smerenie, care este o mare virtute. Moffatt spune: „Puneți-vă șorțul smereniei." Ce potrivit! Întrucât șorțul este semnul distinctiv al unui servitor. „Dacă ar fi să aleg două sintagme necesare pentru creșterea spirituală, le-aș alege pe acestea: «Nu știu» și «îmi pare rău» (sau «Iartă-mă!»), „Căci ambele denotă o adâncă smerenie." Imaginați-vă o adunare în care toți membrii au acest duh smerit! În care ei îi stimează pe alții mai mult decât se stimează pe ei înșiși! În care se întrec în a face muncile de jos! O atare biserică nu trebuie însă să rămână ceva din domeniul fantasticului. Ea poate și trebuie să fie o realitate.

Dacă nu ar exista alt motiv pentru a fi smeriți, este de ajuns acesta: Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har. (Petru citează aici din versiunea greacă a textului de la Proverbe. 3:34.) Gândiți-vă! Dumnezeul cel Atotputernic, opus mândriei noastre și hotărât s-o frângă, contrastat însă cu Dumnezeul cel Atotputernic, neputând rezista însă unei inimi zdrobite și căite!

Această smerenie trebuie demonstrată nu numai în relație cu alții, ci și față de Dumnezeu. În vremea lui Petru, sfinții treceau prin flăcări de mari prigoane. Aceste încercări, deși nu erau trimise de Dumnezeu, erau totuși îngăduite de El. Cea mai bună cale, spune Petru, este de a le primi cu smerenie din mâna Domnului. El îi va susține pe ai Săi și-i va înălța la timpul potrivit.

Credincioșii au privilegiul de a arunca toate îngrijorările lor asupra Domnului, cu încrederea deplină că El poartă de grijă. Încă o dată Petru citează din versiunea greacă a Vechiului Testament (Psalmul 55:22).

J. Sidlow Baxter scoate în evidență că aici este vorba de două feluri de grijă:

1. Există o grijă în sens de îngrijorare (sau anxietate), în cuvintele „Aruncând asupra Lui toate îngrijorările voastre"
2. Există o grijă în sensul de afectiune, în cuvintele: „El însuși îngrijește de voi"

Deasupra tuturor îngrijorărilor noastre este purtarea de grijă plină de afecțiune, ce nu dă niciodată greș, a Mântuitorului nostru” (minunatul joc de cuvinte din versiunea KJ nu se regăsește în textul original grec, unde cele două tipuri de „grijă” sunt cuvinte diferite, fără nici o legătură între ele - în românește: „îngrijorare” și „grijă”. Această variantă provine din Noul Testament englez, tipărit în anul 1526, opera unui strălucit traducător și martir al inchiziției, William Tyndale (1484-1536). Textul său sună astfel: „cast you're care to hym: for he careth for you.”)

Îngrijorarea este fără folos. Nu e nevoie să purtăm poverile, când El este dispus și capabil să le poarte în locul nostru. Îngrijorarea este zadarnică, întrucât nu a rezolvat până acum nici o problemă. Îngrijorarea este păcat. Un predicator a spus odată: „îngrijorarea este păcat pentru că tăgăduiește înțelepciunea lui Dumnezeu; pentru că spune că El nu știe ce face. Ea tăgăduiește dragostea lui Dumnezeu, spunând că Lui nu-I pasă. Și tăgăduiește puterea lui Dumnezeu, spunând că nu poate să mă izbăvească de oricare din lucrurile care mă fac să mă îngrijorez.” Iată cuvinte la care se merită să medităm!

Deși nu trebuie să ne îngrijorăm, trebuie să fie în schimb treji și să veghem, pentru că avem un potrivnic puternic, diavolul. A fi treaz înseamnă a avea o atitudine serioasă în mintea noastră, a aborda cu realism problemele vieții, a fi în cunoștință de cauză cu privire la stratagemele Satanei. Pentecost spune:

„Un individ care nu ia cunoștință deloc despre natura sau caracterul lumii, unul care nu este la curent cu planurile și atacurile vrăjmașului nostru, diavolul, își poate permite să trăiască într-o manieră ușuratică sau nepăsătoare. Dar pentru cel care vede viața cum o vede Isus Cristos, trebuie să existe o atitudine cu totul diferită, o viziune total nouă, caracterizată prin sobrietate.”

Trebuie să veghem în permanență, fiind gata să facem față oricărui atac din partea celui rău. Aici potrivnicul este descris ca un leu care răcnește, căutând pe cine să devoreze. Diavolul pozează sub diverse forme. Uneori vine ca un șarpe, căutând să-i prindă pe oameni în mreaja stricăciunii morale. Alteori se deghizează într-un înger de lumină, încercând să-i amăgească pe oameni pe plan spiritual. Aici, prezentându-se ca un leu care răcnește, el este hotărât să-i terorizeze pe copiii lui Dumnezeu prin persecuții.

Noi nu trebuie să cedăm în fața furiei sale. Mai degrabă, trebuie să ne împotrivim lui prin rugăciune și prin cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu avem în noi înșine puterea de a ne opune lui, dar pe măsură ce suntem fermi în credința noastră, bizuindu-ne pe Domnul, vom putea să ne împotrivim lui.

Unul din vicleșugurile Satanei este de a ne descuraja cu gândul că suferința noastră e unică. Când trecem prin flăcările strâmtorărilor, suntem ispitiți să cădem de oboseală, crezând, în mod eronat, că nimeni nu a mai trecut prin atâta necaz în acele clipe. Petru ne amintește că și frații noștri din toată lumea trec prin aceleași suferințe ca noi.

Adevărata biruință în focul persecuțiilor este de a-L vedea pe Dumnezeu în culise, desăvârșindu-și planurile minunate. Indiferent de încercările prin care trecem, să ne amintim în primul rând că El este Dumnezeul oricărui har. Acest titlu de toată frumusețea al Dumnezeului nostru ne amintește că felul Lui de a se purta cu noi nu se bazează pe meritele noastre, ci pe gândurile Sale pline de iubire față de noi. Indiferent cât de fioroasă ar fi încercarea la care am fost supuși, avem întotdeauna motive să mulțumim că nu ne aflăm în iad, unde am merita să fim!

O a doua mângâiere puternică se desprinde din faptul că El ne-a chemat la slava Sa veșnică. Asta ne învrednicește să privim dincolo de suferințele acestei vieți, la vremea când vom fi cu Mântuitorul și vom fi ca El pe veci. Gândiți-vă numai! Am fost aleși din groapa cu gunoi și chemați la slava Lui veșnică!

O a treia mângâiere provine din faptul că suferința nu ține decât puțin timp. Când sunt puse alături de slava veșnică, strâmtorările vieții sunt mai puțin decât trecătoare.

Încurajarea finală constă în faptul că Dumnezeu folosește suferința pentru a ne educa și a ne modela caracterul creștin. El ne formează în vederea funcției de a domni pe care o vom îndeplini într-o zi. Patru aspecte ale acestui proces de formare sunt enumerate:

Desăvârșire - încercările îl fac pe credincios apt; îi furnizează elementele de care are nevoie în caracterul său, pentru a-l face să fie matur pe plan duhovnicesc.

Statornicire - Suferințele îi fac pe creștini mai statornici, capabili să întrețină o mărturie bună să reziste când sunt supuși presiunilor. Este același cuvânt pe care l-a folosit Domnul Isus în cazul lui Petru: „...întărește-i (sau statornicește-i) pe frații tăi” (Luca 22:32).

Întărire - Persecuțiile sunt dezlănțuite de Satan cu scopul de a-i slăbi și epuiza pe credincioși, dar efectul produs asupra lor este contrar celui scontat. Prigoanele îi întăresc, ajutându-i să rabde.

Vă va face neclintiti - în original verbul de aici are legătură cu „temelia”. Dumnezeu dorește ca fiecare credincios să fie ferm sădit într-un loc sigur în Fiul Său și în cuvântul Său. Lacey spune în această privință:

„Suferințele inevitabile ale vieții creștine au ca roadă inevitabilă întotdeauna rezultatul binecuvântat al formării caracterului credincioșilor; căci ele rafinează credința, ajustează caracterul, statornicesc, întăresc și îi fac de neclintit pe copiii lui Dumnezeu.”

Având în vedere modul minunat în care Dumnezeu intervine și-Și exercită Suveranitatea asupra prigoanelor și suferințelor, pentru slava Sa și spre binele nostru, nu este de mirare că Petru izbucnește în această doxologie: „A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.” Numai Unuia ca Acesta I se cuvine slava! Numai în mâinile Unuia ca Acesta este puterea în siguranță!

Silvan (probabil același om căruia i se spunea și Sila, forma prescurtată a numelui Silvan) a fost fratele credincios căruia Petru i-a dictat această Scrisoare și probabil solul prin care a fost transmisă ea. Obiectivul urmărit de Petru prin această Scrisoare a fost să-i asigure că credința creștină pe care o îmbrățișaseră ei este adevărata credință - sau, cum o numește el: adevăratul har al lui Dumnezeu. Poate că, în dogoarea persecuțiilor, ei ar fi putut fi ispitiți să se întrebe dacă nu cumva s-au înșelat îmbrățișând creștinismul. Petru declară că nu s-au

înșelat. Că au găsit adevărul lui Dumnezeu și că trebuie să rămână statornici în acest adevăr.

Cea aleasă împreună cu voi, care este în Babilon, vă salută. Tot așa și Marcu, fiul meu.

Este cu neputință să precizăm dincolo de orice îndoială cine sau ce se înțelege prin cuvintele: „Cea aleasă împreună cu voi, care este în Babilon”. Unele din interpretările majore ale acestui verset sunt, după cum urmează:

(1) „Frățietatea” (2:17;5:9). În greacă acest substantiv abstract este feminin.

(2) Soția lui Petru.

(3) Vreo doamnă aleasă din partea locului. De asemenea este cu neputință să precizăm la care Babilon se referă textul. Ar putea fi:

(1) Faimosul oraș de pe fluviul Eufrat, unde erau mulți iudei;

(2) Postul militar cu același nume de pe fluviul Nil (deși această ipoteză este improbabilă);

(3) Roma. La Apocalipsa, cetatea Babilonului este înțeleasă în general ca o referire la Roma (17:1-9;3;18:10,21).

O a treia întrebare se referă la menționarea lui Marcu. Este acesta propriul fiu al lui Petru după trup, sau se referă la Ioan Marcu, scriitorul evangheliei care-i poartă numele? Probabil varianta din urmă este cea valabilă. Dacă așa stau lucrurile, atunci rămâne să decidem dacă Marcu a fost fiul lui Petru pentru că acesta din urmă l-a condus la Cristos sau dacă cuvântul fiu desemnează doar o relație spirituală apropiată între un presbiter și un creștin mai tânăr. Cuvântul folosit de Petru pentru fiu (termenul comun din limba greacă: huios; Pavel folosește termenul teknon, textual „cel născut” - în scoțiană: bairn sau copil) nu este același cuvânt pe care-l folosește Pavel pentru a descrie relația spirituală cu Timotei și Tit, și corespunde tradiției străvechi, conform căreia Evanghelia lui Marcu, zugrăvită în culori atât de vii, s-a bazat pe relatările de martor ocular ale lui Petru.

Bătrânul (presbiterul) încheie cu o poruncă și cu o benedicție. Porunca este: „Salutați-vă unii pe alții cu o sărutare de dragoste.” Obligația iubirii frățești este un ordin permanent pentru biserică, deși maniera exprimării sale poate varia în funcție de cultura și epoca în care trăiesc creștinii.

Benedicția este: „Pacea să fie cu voi cu toți care sunteți în Cristos Isus.” Este un cuvânt mângâietor pentru sfinții loviți de furtuni, care îndură tot felul de strâmtorări pentru numele lui Cristos. Isus șoptește pace turmei pe care Și-a cumpărat-o cu sângele Lui, când oițele din această turmă suferă pentru El în mijlocul unei societăți agitate.

„Pace, desăvârșită pace, moartea care ne umbrește pe noi și pe ai noștri? Isus a învins moartea și toate puterile sale.”

Edward H. Bickersteth

clickbible.org